

نمایشان

توں جنگ دا درس نہ ڈے میکوں میں ہاں متلاشی امن دا
میں ہتھ اچ گزرنی چایا میں بگل اچ پا کے دل آیاں

نمایشاں

شانی خان دامانی

پبلی کیشنز

ندیم بک سنٹر، صارم گفٹ سنٹر، چھوٹا بازار ڈیرہ اسماعیل خان

ساڈی سنجاٹ اُچا
تے سُچا ادب

ہار سنگھار
کاشف رحمن کاشف

Nimasha'n

by

Shani Khan Damani

2020ء

سبھے حقوق را کھوے ہن

نماشاں	:	کتاب
03459827656	:	شاعر
نصیر سرمد ساڑوی (مرحوم)	:	استاد شاعری
رفیق ساگر، ثاقب دامانی	:	ڈیکھ بھال
تنویر شہروز دانش آرٹ پہاڑ پور	:	لکھ پناں
قیصر ساحل	:	مشینی لکھت
400 روپے	:	مُل
جنوری 2020ء	:	پہلی چھاپ
دامان سرائیکی وسیب	:	طرفوں
بی پی ایچ پرنٹرز، لہور	:	چھاپن ہار
ق پبلی کیشنز دیرہ اسماعیل خان	:	ونڈن ہار

0333-9965535

انتساب

اُوں ہستی دے ناں جیندی روح
بن جبرائیل آیات منگدی رہی اے

استاد نصیر سرمد سائزوی دے ناں

کہیں کوں راضی کرن کیتے جھکٹاں پووے جھکو
چہڑا بندہ جھکا تھیندائے اوہو اچا ہوندائے
اساں تے گھڑے ساڈے کولوں دُھپ دا پُچھو
ٹھڈا گھڑا ہٹھے ویلے چھاں تے پیا ہوندائے

لٹریاں

11	عبداللہ یزدانی	نماشاں	1
13	مخمو ر قلندری	وسوں دی سا ول	2
16	ثاقب دامانی	تریہہ دی مونجھ	3
18	رفیق ساگر	دامان دا دامانی	4
20	شانی خان دامانی	میڈی نشانی میں ہک دامانی	5
22		میڈے دل دا سہارا ہے محمد مصطفیٰ سوہٹاں	6
23		تیڈا ثانی نہیں دنیا تے توہیں نور الہد اسوہٹاں	7
24		معراج النبیؐ	8
25		قصیدہ	9
26		نوحہ	10
28		الوداع ماہ رمضان	11
29		کافیاں	12
33		دعا	13
34		منقبت	14

35	سیلاب 2010	15
37	عشق	16
39	حیندا کھانواں	17
40	یار مناواں	18
43	وڈا گھر	19
45	سب کجھ ہیں	20
47	دھکے عشق اچ کھاوٹے پوندن	21
48	عشق اچ گھر لٹواوٹے پوندن	22
50	اکھیاں تسیاں ہن بے وسیاں	23
51	اے چنگی سنگت نہجھندا پیس	24
52	اکھیاں نال ملاکے اکھیاں	25
53	ہک حقیقت پگالھ ڈ سینداں	26
54	ہنٹاں تاں جھیرے یارم کاواں ہاں	27
55	تیڈا بچے دیدار نہ تھسی	28
56	کوڑا قول اقرار نہ کیتا	29
57	توں وعدے کر کے سم پوندا ہیں	30
58	لٹھے دیاں چادراں	31
60	آڈیکھتاں سہی تیڈی خاطر میں	32
62	بچن نہیں ڈیندا حالیں حال دل دا	33
64	شام کول گھر دوویندے ویلے	34
66	میکوں ایں ساری دنیا وچ	35
67	بچن ناز خراڈ کھایا نہ کر	36

68	کیا کراں ہنٹ حضور میڈا	37
71	بہانے ہنٹ توں بیئیدا کیوں ہیں	38
73	ڈس نہ سگدا کہیں کوں وی	39
74	دلبر تیڈا دنیا تے ہس	40
75	آگئے پیار دی منزل دے وچ	41
76	پئے یار جوانی بگل بگئی ہے	42
78	کیوں میں آکھا میکوں پاگل زمانہ کر گیاے	43
79	میں کل جو اوکوں سڈیندا ریہاں	44
81	جے شکوہ شکایت گلا ہے تاں ڈس ڈے	45
82	توں ساڈا یار ہیں سوھٹاں	46
84	اچھی آپ توں کرا صلاح	47
85	اوندا جو پار دل لگ پگئے	48
87	غیر دے ہتھ اچ ہتھ	49
89	توں جیکریار با وفا ہوندا	50
91	ڈکھ بھرے حالات تے کھلدا ریہاے	51
93	بہوں سنگدل ہیں بہوں سنگدل	52
95	بھانویں چپڈے گندے ہیں	53
97	اے واہ جو ساکوں چنگائی ملی ہے	54
99	نہ کوئی غلطی مہاٹے وچ	55
100	زمانہ ساڈی تاڑاچ ہئی..... (نظم)	56
107	قلم	57
110	نصیحت	58

112	وسواس	59
114	رباعیات	60
115	قطعے	61
116	ڈوہڑے	62
142	گاؤں	63
144	ترانہ	64

/

نمایشاں

سئیں شانی خان دامانی ماشاء اللہ دامان دے من بھانوٹے تے سر کڈھویں شاعراں
 وچ شمار تھیندن۔ انھاں دے کلام اچ بجز وصال دے قصے وی ہن حسن جمال دیاں داستاناں
 وی ہن۔ محبوب دی بے وفائی دے گلے شکوے وی ہن تے وسیب وچ پیدا تھیونٹ آلیاں
 ناہمواریاں دا حال وی بہوں دل چھکویں انداز اچ ملدے۔ بے شک اے کتاب سرا سیکھی ادب
 دا ہک انمول تحفہ ہے۔ انھاں دے تخیل دی پرواز ملاحظہ فرماؤ۔ ہک جھاہ تے لکھدن

بے خبرا ہم ناہی سُدھ میکوں توں شہ رگ دے نزدیک ہاویں
 تیڈی گول اچ دنیا چھاٹی ہے تیڈی گول چ جنڈی رول آیاں
 اپنے آس پاس جو کجھ ڈیکھدن اوندی صحیح تصویر چھک کے رکھ ڈیندن۔ لکھدن

کانواں دا تاں ایویں خالی ناں بدنام ہے
 ملک تباہ سارا گیرے کیتی ودے ہن
 چوریاں کریندا ہیں تاں پیرے وی مٹائے کر
 تیکوں بدنام تیڈے پیرے کیتی ودے ہن
 دریا کول کوزے وچ بند کرن دا ڈھنگ خوب چاٹدن، ہک جھاہ تے لکھدن

بہوں سنگ دل ہے بہوں سنگ دل

ایویں نہیں ملدا خواب اچ مل

ہنٹ ذرا اپنے ہاں تے ہتھ رکھ کے انھاں دا ایہ رمزماں بھرا شعر سٹو۔

ساکوں الف توں لا کے یے توٹی تیڈی ہر اک گالھ دے پتے ہن
 توں جئیں سکول اچ پڑھدا رہیں اساں اوندے ایرے گھتے ہن

منہ وچ حیرت دی انگل پا کے سوچینداں پٹھاں کہ داماں دی تسی سر زمین دے واسی
دی زبان تے ایہ جہیں سر سبز تے شاداب شعر کیوں آگئیں

بھانویں جیڈے گندے ہیں

اللہ تیڈے بندے ہیں

انھاں دے کیڑھے کیڑھے شعر تے واہ واہ آکھاں ہر شعر لائانی تے لا جواب ہے۔

ڈوہڑے لکھن اچ تاں شانی خان دامانی سینیں دا کوئی ثانی ہی نظر نہیں آندا۔ انھاں

دے ڈوہڑے ہک ہک مصرعہ تساں کہیں کوں سٹاؤ۔ اگوں سٹنٹ والا باقی ترائے مصرعے تسا کوں
او آپ فر فر سٹا ڈیسی۔

انھاں دی کتاب ”نماشان“ اے جنہیں ڈیوے پال ڈتے ہن جہاں کوں زمانے

دے جکھڑ جھولے تے اندھاریاں کڈاھیں وی نہ جکھا سگسں۔

ایہ او نماشاں ہے جیندے اُتے لکھاں فجریں صدقے تے قربان کھڑیاں تھیندین۔

”نماشان“ دے بعد انھاں دی اگلی کتاب ”دھمی“ دا اسا کوں انتظار راہسی۔

”نماشان دی خیر“۔

عبداللہ یزدانی

دیرہ اسماعیل خان

”وسوں دی ساوِل“

وقت دا بے رحم شتر زندگی دے تھل وچ کئی ہزار سالوں توں ہکی رفتار وچ بھچدا ویندے نہ اے تھکدا ہے نہ اے رُکدا ہے ایہہ توئیں جو بے مہار اے کہیں دے ہتھ وچ ایندی واگ کوئی ول وی نہ ایندی رفتار وچ فرق آئے نہ ایں کتھائیں سہی کڈھی ہے۔ بھوئیں دی کنڈ تے سجھ تے چندر نال کھیڈ دا ہو یا اے وقت ایں وچ پیویندے ہوئے سو جھلے تے اندھارے ایویں کہیں سو جھل سویل وچ انھاں ہزاروں سالوں وچوں ساڈیاں ڈیواراں اوڈیواراں چڈاں ڈیواراں تے امن دی چھاں چھاپنی کھڑی ہوندی ہئی۔ انھاں ڈیٹھو اراں وچوں ہک ڈیٹھو اراں 2000ء دے لگ بھگ ہک سو جھل سویل جیڑھی چاہ پیل دے پیل وچوں اُبھری تے ساڈی شانی نال پہلی ملاقات تھئی تے پہلا درشن تھیا۔

اے درشن اُنھاں ڈیٹھو اراں وچ دان تھئے چڈاں انجمن سرائیکی اپنٹے پورے جو بن تے ہئی ہر مہینے دی پندراں تاریخ کوں چاہ پیل والا وچ کجھ شعراء کرام جمع تھیندے ہن تے ادب دے ڈیوے دی وٹ کوں تھوڑا اُچا کریندے ہن تے تخیل دے تیل نال او ایں ادب دے ڈیوے کوں ہالی راہندے ہن۔ امیر مجروح مرحوم دامان دی دھرتی دا معصوم طبیعت شخص ایں بزم دا صدر ہوندا ہئی تے آس پاس دے سارے شاعر ہر مہینے دی پندراں کوں کٹھے تھیندے ہن ایں کٹھ وچ ہک ڈیٹھو اراں ساڈی ملاقات فصل الرحمن شانی نال تھئی جیکوں ول وقت شانی خان دامانی بٹا ڈتا۔

شانی خان دامانی، دامان داڈیوا گرہیہ تے تریبہ نال ہلدا ہو یا ڈیواراں جئیں ویلے ادب دے جہان وچ ہک الگ تھلگ جہان وچ اپٹی سونہہ سنجائ آپ بٹا وٹ لگ گئے تاں او شاید پہلا سوئیاں میڈا تھئے۔

ساری سنگت ول شانی دی ماڑی، بھائیہ بازار وچ اوساڑیاں راتیں اوٹھکارے تے ٹھکارے وی اتنے کہ ہنچ نکل آندی ہئی اوساڑی خوشی دی ساٹھی ہنچ ہوندی ہئی۔ شانی خان دل دامن دی وسوں دا ہک سادہ سودا دیہاتی، جنیں ویلے دیرے دے شہر دیاں رنگنیاں تے مخفلاں وچ آیا تاں ول اتھاں اکیوں اتنیاں محبتاں ملیاں جو ول اے دامن کوں بھل گیا تے اہج تک دیرہ اسماعیل خان وچ دیرہ وال تھی کے رہ گئے۔ میں اوندی شاعری تے بس ایہو کچھ آکھ سگدا ہاں کہ وسوں نال جوبی ہوئی شاعری کریندے وسوں دے ڈکھ کوں اپنا ڈکھ سمجھیندے۔

شانی کوں ایویں لگے جیویں ساڑی وسوں، ساڑے گھر وچ کہیں چوری چوری سیہہ دا کنڈا پورا ہے۔ جیندی وجہ توں ہک عرصے توں وسوں وچ فساد، قتل، تے بد امنی دا ماحول ہے شانی خان انہہ سیہہ دے کنڈے دی گول اہج ہے اوکوں نی پتہ سیہہ دا کنڈا کیڑھی چنڈھ وچ پورا ہے۔

کوئی پریاں داسایا ہے یا وسوں اچاں تائیں کاٹے دیہہ دی قید وچ ہے شانی کوں اے سدھ نی پوندی پئی اوتاں بس چنڈ چنڈ چھاٹ آئے سیہہ دے کنڈے دی گول وچ۔
گئی دیہہ پریاں دا سایا ہے کنیں بھل کیتن ول چپ نی تھی
کہیں سیہہ دا کنڈا پورا ہے میں ساری وتی پھول آیاں

وسوں دی ساؤل کوں روہ دے تہڈے کھاگئے ہن وسوں دی ساؤل ہے کیا؟ وسوں دی ساؤل وسوں وچ چونک تے چونک تے ساریاں سینگھیاں دا کھ وسوں دی ساؤل ہے۔

دریادی مٹ تے جہان توں بے خبر سینگھیاں نال نہال چاہ دیاں چسکیاں وسوں دی ساؤل ہے۔ کہیں گویے دی چونکی تے چار سینگھیاں دا ہا ہونٹ اے وی وسوں دی ساؤل ہے۔

ہک مزدور کوں شام توں پہلے مزدوری ملن دے بعد اوندے ہالاں دی تھوڈی تے کھل وسوں وی ساؤل ہے ساڑے کاروبار، بازار وسوں دی ساؤل ہن۔

ایں ساری وسوں دی ساؤل جنیں ویلے روہ دے تہڈے جگ گئے ہن تاں انھاں ساڑے کیتے صرف اکڑا تے بکھرا چھوڑا ہے۔

وسوں داکاں جنہیں ویلے بگھا تھیا تاں اُوں ساڈے بال دے ہتھوں بھورا ضرور کھسے
مگر اُوں کہیں پال دے سرتے ٹھونگانی مارا۔ اوں اگر ڈتا وی ہے تاں کوئی وڈا ڈکھنی ڈتا۔ تے
ایں وسوں دے کئی بگیرے اُنھاں تہڑاں دی تہڑوی نی چاسگے کیوں جو ہن او بیڑے اُنھاں دے
پروی کھاندے ہن۔ کچھ لٹیرے وڈیرے جھاں کوں اساں ایں وسوں دا واسی سمجھی رہے او وی
تہڑاں نال رَل گئے۔

کانواں دا تاں ایویں خالی ناں بدنام ہے
ملخ تباہ سارا بگیرے کیستی ودے ہن

شاعری کیا ہے، شاعری کالھ ہے ٹالھی نال لالی دی تے شانی خان دامانی، دامان دی
لالی کوں گوہ نال لڑا ڈٹھے وَلَا کندھ دی ڈل وچ تے ڈوپہراں کوں لالی دے پچاں دا پلکار سٹا
ہس اُنہہ جنڈی پٹھ مردے ہونے کئی ڈیواراں دے تے ملوڑے ڈٹھن اُوں تریہہ توں بھونیں
دی کھل لاہندی ڈٹھی ہے جنہیں اتے محرومیاں ڈٹھیاں ہن اتنی تریہہ تے کریہہ گزارا ہے ول
اوندی شاعری امید ہے وڈی شاعری ہوسی۔

محمور قلندری

(اسماعیل دادیرہ)

تریبہ دی موبجھ

شیر وکھنہ دیرہ اسماعیل خان کٹن ودھ گھٹ 25 میلاں دے پنہد تے ڈلھاؤں واقع ہے۔ سئیں شانی خان ایں وسوں کٹن اپنے ادبی پنہد دی ابتدا کیتی۔ سئیں ہوراں میڈے ہوں نزدیک راہوٹ آلے یاراں وچوں ہن۔

شانی خان دے ادبی خدمات کوں جیکر گٹا ونجے تاں سئیں شانی خان دمانی دیرہ اسماعیل خان دے سرانیکسی ادبیاں دی پہلی صف اچ ڈسدن۔

شانی خان ہوں چھوٹی عمر اچ شاعری دا آغاز کیتے۔ بھل انھاں دی سوچ ہوں وڈی ہے۔ ”انجمن سرانیکسی“ چہڑھی دیرہ اسماعیل خان دیاں ادبی سرگرمیاں دامرکز رہی ہے جیدی بنیاد رکھٹن آلے شیخ امیر مجروح ہن تے شیر وکھنہ نال گانڈھا رکھدے ہن۔

اینویں ”دامان سرانیکسی وسیب“ شانی خان دی مرہون منت ہے تے دیرہ اسماعیل خان دے ادبی حلقیاں تے احسان عظیم ہے۔ شانی خان دور دراز راہوٹ آلے شعر اتے ریڈیو پاکستان دے درمیان ہک پل دا کردار ادا کیتے۔

شانی خان اپنے کلام اچ اپنے وسیب تے اچھی ثقافت دی بھرپور ترجمانی کیتی ہے۔ انھاں دے کلام اچ اپنے دیں دامان دیاں محرومیاں دا ذکر وی ہے تے اپنے لوکاں دا مزاج وی ہے۔ انھاں دی غزل دا ہک شعر ہے جو!

اکھیں مصروف ہن یار تہیڈی گول وچ

ہتھ مصروف اے بیڑے کیتی ودے ہن

شانی خان دے کلام کٹن شانی خان دی وسوں دی سنجائ تھیندی ہے۔ اینویں لگدے جو شانی خان اچھی وسوں نال کللی محبت رکھدے ہن چہڑھی انھاں دی رگ رگ اچ وی ہوئی ہے۔

دامان دی ترہیہ کوں ڈکھ کے شانی خان کوں جڈاں مونجھ آندی ہے تے انھاں دے
 ہاں کن ہوک نکلدی ہے تے او ہوک اشعار اچ ڈھل ویندی ہے۔
 محرومیاں دی مونجھ جڈاں حد کٹ ٹپ ویندی ہے تاں شانی خان اپنی روح وند لانوٹ
 کیتے پیار محبت تے مینگھ ملہار دے ڳانوٹ چھیڑ گھندن۔ اُنھاندے کھلدے ہسدے چہرے
 دے پچھوں ڈکھ، درد تے مونجھ دیاں موجاں صبر دے، ہن کوں پروٹ کرک تے ٹلیاں ہو یاں ہن
 پر شانی خان آس اُمید دے پٹے نال صبر دی پال کوں پلیندے رہ ویندن۔

ثاقب دامانی

دامان دادامانی

کہیں وی دھرتی یا خطے دی ثقافت دی سچاٹ اوندی شاعری ہوندی ہے۔ اے ڳالھ سچ ہے جو شاعر تہذیب وی ہے تے ثقافت وی ہے۔ شاعر معاشرے دا عکاس ہوندے۔ آپٹیں وسیب دیاں محرومیاں، نا انصافیاں تے ظالم جابر لوکاں دے ظلم کوں اپٹیں اندر جیویں ہی محسوس کریندے اونویں ہی اپٹے لونڈاں کوں شعراں دے لڑیاں اچ پوکے منظر عام تے گھن آندے۔ اپٹے جذبات کوں اندر نہیں سانجھ سگدا۔ شاعری ہک فطری عمل ہے۔ شاعر ہمیشاں اٹھ کھٹ تھیندے۔ اے ہوں زیادہ حساس دل انسان ہوندے۔ سراپکی دھرتی دے کئی شعراء ہن جیڑھے اپٹے اپٹے تڑانویں تے ادب دی خدمت کریندے پئے ہن ایویں ہی دیرہ اسماعیل خان اچ ساڈی سمھل واٹ توں پہلے دی ہک تنظیم انجمن سراپکی ادب و ماہ پولی دی خدمت کریندی ہئی۔ ایں بزم اچ دیرہ اسماعیل خان دے کونے کونے چوں شعراء آندے ہن تے آکے اپٹاں اپٹاں کلام سٹیندے راہندے ہن اے بزم دامان دی دھرتی دے بزرگ شاعر سسین شیخ امیر مجروح دی سرپرستی اچ چلدی پئی ہائی۔ ایں بزم اچ میں خود کئی سال مشاعرے پڑھداریہاں۔ ایں اثنا اچ کر یہ سڑیہ تھی دھرتی دامان دے خاص دامانی ہنس مکھ شاعر سسین شانی خان دامانی نال ملاقات تھی۔ جیڑھے کہ اچ کہیں تعارف دے محتاج نہیں۔ شانی خان دامانی تقریباً عرصہ 24 سال توں اپٹی ماہ پولی دی خدمت شعر و ادب دا پنہدھ کریندا آندے تے میڈے نال ہی ادب دا پاندھی ہے کہے استاد دے شاگرد ہیں۔ ہک وڈی ڳالھ ہے جو وسائل ناں ہووٹ دے باوجود وی اپٹی ماہ پولی دی سانجھ نہیں چھوڑی۔ متواتر اشعار آدھے رہ گئے ہن۔ شانی خان شاعری دا علم کافی حد تک چاٹدے ہر صنف تے طبع آزمائی کریندے۔ جیندے وچ حمد باری تعالیٰ، نعت، غزل، قصیدہ، قطعہ، رباعی، منقبت، مسدس، پابند نظم، آزاد نظم، سناٹ، شامل ہن۔

پئے وی کافی اصناف تے کوشش کریند ارہ ویندے تے ہر موضوع مزاحمتی، علاقائی، المیہ، طربیہ، عشقیہ، مذہبی، لوک شاعری، اصلاحی شاعری کرنا چاٹدے تے پڑھن کوں ملسی۔ شانی خان دامانی اپنی بک نویلکی بزم دامان سرا نیکی وسیب دی ابتدا رکھی جیندا ہر مہینے باقاعدگی نال مشاعرہ تھیندا رہ ویندے۔

چیرھی اچ تک اپنیں ماہولی دی خدمت کریندی آندی ہے۔ ایس بزم کئی شعراء پیدا کیتن تے ایس مقام تے پہنچی ہے جو اچ شانی خان دا سرا نیکی شعری مجموعہ کلام (نمایشان) تہاڈے ہتھ اچ ہے اے کتاب ادب دی دھرتی تے بہترین ودھارا ہے۔ فنی لحاظ نال کافی کوشش کیتی گئی ہے۔ اے کتاب اپنے وسیب اچ بک نویلکا معیار رکھدی ہے۔ شانی خان بک سوجھواٹا شاعر ہے ایندی ماگھی آلی کار مٹھاس وی ہے۔ ایندے وچ محبت، درد مندی، عاجزی، انکساری، لذت تے سواد پاتا گئے جڈاں وی اے شاعر یں دی کچاری اچ آندن تاں ایندا اپٹاں مزاج ہوندے تے اپنی خوشبوڈیندے۔

میں اپنے وسیب کوں ایس نویں کتاب ادب دے ودھارے تے مبارکباد ڈینداں تے میں دعا کرینداں شانی خان دے علم و ادب اچ اللہ پاک برکت پاوے۔

محمد رفیق ساگر مراد خیل

تخصیص پروا

میڈی نشانی میں ہک دامانی

میں بھانویں شیر و کہنہ تے ہونواں تے بھانویں پیرس، میں بھانویں روہ اچ ہونواں تے بھانویں روہی وچ، میڈی جیڑھی سنجان ہے اوہک دامانی دی ہے۔ میڈاں ہاں اوں ویلے دریا تھی ویندے جڈاں میکوں کوئی دامانی سڈیندے۔ میڈے دامان دا تعارف بس ایہو کجھ ہے، کریہہ، تریہہ، تے محبت۔ دامانی ڈگری جتھاں تریہہ اتنی ہوندی ہے جو کڑکدے ڈوپہراں کوں وی ساکوں دریا ڈسدن۔ جتھاں کریٹے دے پھٹل اچوں کوڑے دے پیٹ بھر بجٹ جتنا پاٹی وی نہیں نکدا۔ جتھاں کہیں دامانی جٹ مزدور دا چھالا وی جھس پوے تاں اوندے وچ وی پاٹی نہیں ہوندا۔ ایہہ کریہہ دا دیہہ ایں دگ تے ہزاراں سالاں توں دنگد اودا ہے۔ جتھاں اتنی کریہہ ہے اتنی تس ہے اتھاں ہر پنج سالاں بعد کڈاں کوئی مذہب دی ٹوپی پا کے آکھڑ دے تے کڈاں ہیں زرداری دار دے ڈرتوں اسان آپکوں لٹویندے رہ گئے ہیں تے ساڈے شعور دی اکھ انھاں کھٹلن وی نہیں ڈتی، نہ کوئی سکول ہے جیکر کوئی سکول ہے وی سہی تاں اتھاں وڈیراں دے بیلیاں دے مال ہڈھے راہندن نہ ہسپتال ہے نہ کوئی سڑک۔ ٹرانسپورٹ ہے۔ صدیاں توں کئی نعرے ساڈا حق کھاندے پئین۔ دمان تاں اودھرتی ہے جنیں وسوں کوں شیخ امیر مجروح تے حبیب مہاٹھ جھنیں ہستیاں ڈتن۔ ول وی اوندے نال اتنی دشمنی ہک دامانی دی سمجھ توں باہر ہے۔

ایہہ کریہہ تریہہ سڑیہہ تے ساریاں محرومیاں چھوڑ کے 1994ء وچ میں رزق دی گول اچ سندھ دریا دی منٹ تے دیرے وچ دیرہ لائم۔ دیرے اچ ادبی محفل چاہ پیل آلا اچ ہک تھیندی ہائی۔ میڈے اندر دا شاعر میڈی انگل نپ کے میکوں اتھائیں گھن گیا اچ جتھاں میڈی پہلی پہلی سونہرہ سیدوسیم عباس مخمور نال تھئی تے ساڈی سنگت اچ تیں ٹردی پئی ہے۔

اوں ویلے پہلی ملاقات اچ نصیر سرد ساروی مرحوم، شیخ تنویر دانش، حاجی شاہ نواز فخری، قریشی امیر حسین سائل، گل خان خطائی، شیخ ابراہیم ذوق، مظہر علی تابش، اسلم فگار یوسفزی،

بے قصور خان بلوچ، رمضان آسی، ثاقب دامانی، راقش بھٹی، غلام فرید نفیس، مختیار تنہا، رفیق ساگر، سید قیصر شاہ ہوریں مشاعرے وچ ملے تے بہوں محبت ڈٹونے۔ اوں ویلے ڈوہڑہ زیادہ لکھا ویندا ہئی تے ہک ڈو شاعر سعید اختر سیال تے مظہر علی تابش سرانیکی نظماں تے نویں رنگ دی شاعری کریندے ہن۔

میڈی شاعری تنویر دانش دی اصلاح اسلم فگار دی رہنمائی تے سرمد صاحب دے پچھانویں تلے پئی ہے۔

ہک شاعر پوری زندگی وسوں دے ناں لیندے او وسوں کوں موتیاں تے جھانجھراں نال سچیندے ول وسوں انھاں موتیاں جھانجھراں تے پھندڑاں دا کیا مل لیندی ہے اے فیصلے وقت کریندے۔

میں دامان دا واسی ہاں شاعری دامیکوں اتنا پتہ ہے کہ اے ساری بھوئیں ماترے تے بھرکدی کھڑی ہے وقت دی سوئی دی ٹک ٹک ماترے تے ہے۔ دل دی دھڑکن وی ماترے تے ہے اگر اے شنیاں ہک سیکنڈ کیپتے وی ماترے توں ہٹ وئجن تاں کائنات دا نظام درہم برہم تھی ویسی۔ تاں میڈی کالھ دا مطلب اے ہے یا میڈے خیال وچ ایویں ہے جو سارا جہان ماترے تے ہی ہے تے ماترے دی شاعری ایں وسوں دی شاعری ہے۔!!! نیاز مند.....!!

شانی خان دامانی

بانی و صدر دامان سرانیکی وسیب

ڈیرہ اسماعیل خان

نعت

میڈے دل دا سہارا ہے محمد مصطفیٰؐ سوھٹاں
 جیندے قرآن وچ صفتاں کریندا ہے خدا سوھٹاں
 مٹھے مدنی محمدؐ توں ہنی چوڑا طبق روشن
 قسم رب دی درختاں کوں وی ڈیندا ہے جھکا سوھٹاں
 ایندے ہتھ دے اشارے تے اے چن ڈولخت تھی ویندے
 ایندا رتبہ بلند ہر جھا ڈیندے مُردے جیوا سوھٹاں
 ایندے در توں سوالی کئی کڈھیں وی خالی نہیں ولیا
 بدل تقدیر کوں ڈیندائے خدا دا مجتبیٰ سوھٹاں
 ودی رُلدی ہوسی خلقت جڈاں در در حشر دے ڈینھ
 کرلیسی آپ امت دی شفاعت وی میڈا سوھٹاں
 نہ شائی لوڑھ ہے میکوں ایں جنت حور و غلماں دی
 ایہا خواہش ہے دلڑی کوں ملے بس دلربا سوھٹاں

نعت

تیڈا ثانی نہیں دنیا تے تو ہیں نور الہدا سوہٹاں
 تیڈے ولیل زلفاں دیاں چیندے قسماں خدا سوہٹاں
 تیکوں رب کول اپٹے خود سڈاھے لا مکاں توٹی
 گیا عرشاں تے اچ توٹی نہیں کوئی تیڈے سوا سوہٹاں
 خدا دے بعد توں ہیں سسین خدا تیڈی منیندا ہے
 لتھے سجھ کوں وی ول واپس توں ڈیندا ہیں ولا سوہٹاں
 تیں ہک دلدار دے کیتے خدا نے کل خدائی بخشی
 ہیں من موہٹاں مٹھل رب دا ڈتی کعبہ جھکا سوہٹاں
 خدا دے کل خزانے تاں تیڈے ہتھ ہن توں مالک ہیں
 تیں پتھراں کوں وی ہتھ دے وچ ڈتے کلمہ پڑھا سوہٹاں
 کرو منظور شائی دی دعا اے تیں ناں موت آوے
 پھراں طیبہ دیاں گلگیاں میں میکوں روضہ ڈکھا سوہٹاں

معراج النبی

توں جبرائیل و نوح سوھٹے کوں چم تلیاں جگا سوھٹاں
 تیڈی دعوت ہے عرشاں تے توں اہج بن ٹھٹے کے آ سوھٹاں
 تیڈے عرشاں تے تا نگاں اہج فرشتے پئے تنگھیندے ہن
 توں پا کے تاج طہہ دا ڈکھا مکھ وھی سوھٹاں
 جیویں مسجد اوں اقصیٰ تے حبیب کبریا پہنچا
 فرشتاں رل کے آکھیا ہے نماز آپے پڑھا سوھٹاں
 ایہو جبریل آکھیا ہے میڈی منزل ہے سدہ تیں
 خدا جانی تے توں جاٹے ہووی حافظ خدا سوھٹاں
 میڈا مالک میڈی امت دا کیا تھسی حشر دے ڈینھ
 خدا آکھائے میں بخشیا ہے توں سر سجدے تو چا سوھٹاں
 ایویں شانی ڈسیندی جو اٹھاراں سال دی شب ہی
 معمولی رات دے دے وچ آیا گیا سوھٹاں

قصیدہ

جاں کربل اچ شاہ آیا ہے
 چا کربل کوں رنگ لایا ہے
 توٹیں ٹکڑے ٹکڑے تھئے قاسم
 شاہ وت وی نہ گھبرایا ہے
 توٹے سہریاں نال کہیندے رہ
 شاہ صبر دے نال نبھایا ہے
 کھل ہس کے چا رب اپٹے تے
 گھر بار حسینؑ لٹایا ہے
 سر نیزے تے ہا چنیں ویلے
 قرآن حسینؑ سٹایا ہے
 نت ذکر حسینؑ توں لکھ شانی
 اے محشر دا سرمایا ہے

نوحہ

جاں خط صغراً دا آیا ہے
 شاہ چم اکھیاں تے لایا ہے
 سنج وہیڑا خواب ڈراکے ہن
 کنیں حال نہ میڈا چایا ہے
 میڈے خواہاں دی تعبیر ڈساؤ
 کھڑا گھیرے اچ حسن دا جایا ہے

نوی کاٹھ پٹھی میں رل گئی دو
 تیں پتر اکبر پرنا یا ہے
 لنگھ ستویں گئی ہے چن وریٹ
 گھر حالیں تیں نہ آیا ہے
 کر آنوٹ دی بس بابا سیں
 تیڈی سک میکوں تڑپایا ہے
 رُ شانی اوندے رستے تے
 چیں دین اسلام بچایا ہے

الوداع ماہ رمضان

ماہ رمضان خدا حافظ اہج ساکٹ جھوک لڈائی ویندئیں
 جیویں کیویں ہاسے اسماں ہر دیاں خبراں چائی ویندئیں
 چلھے سنج ویران تھی ولین تیڈی جھوک لڈٹ دے بعد
 دل دے مونجھ متام نہ مکسن غم دے ہار پوائی ویندئیں
 ساڈے کولوں جے تیں ہانویں زور ہئی صوم صلاتاں دا
 اللہ کرے ہلدی راہوے چیرھی جوت جگائی ویندئیں
 مردے دم تیں یاد کریوں لذتاں فجری شام دیاں
 قسمت تے ول میل پئے تھیسن کھلدے نیٹ روئی ویندئیں
 شائی وڈیاں تانگاں راہسن تیڈے اگلے سال دیاں
 نہیں پتہ فلحال تاں ساکوں ڈتی محض جدائی ویندئیں

کافی

میڈے سترے بھاگ جگا مولا
 سوہٹا روضہ پاک ڈکھا مولا
 ہاں کوچھی تے گناہ گار وی پہوں
 ہاں بے عملی بدکار وی پہوں
 دل ہے مجبور لاچار وی پہوں
 میڈے دل دی آس پچا مولا

تیڈے ناں دی بردی پاندی ہاں
 ودی در در ٹھوکراں کھاندی ہاں
 ودی ایڑ کشالے ساہندی ہاں
 میڈی کر چا معاف خطا مولا

اوندے در تے چئیں ڈینھ ویساں میں
 رو رو کے سیس نویساں میں
 اوندے شہر دی دھوڑ چٹیاں میں
 اوندے در دی خاک شفا مولا

تیکوں دین اسلام دا واسطہ ہے
 ایں پاک کلام دا واسطہ ہے
 مٹھے میم دے نام دا واسطہ ہے
 میڈی کر منظور دعا مولا

کافی

سدھی ڳالھ ڏسیندا کوئی نہیں
خبر یار دی ڏیندا کوئی نہیں

پورا شوق وصال نہیں تھیندا
کنیں ڏینھ سدھا پال نہیں تھیندا
ڏکھ اچ کوئی بھائیواں نہیں تھیندا
میڙے نال الیندا کوئی نہیں

دشمن ڳھر دے سارے تھی ڳئے
اوکوں غیر پیارے تھی ڳئے
رو رو هاں دے ٻارے تھی ڳئے
پیت پیت پلیندا کوئی نہیں

ہجر دے اوکھے سال نہیں مکدے
جھیڑے یار دے نال نہیں مکدے
جتنے ڏیواں حال نہیں مکدے
میڙی ڳالھ منیندا کوئی نہیں

ڈکھڑے آٹ وڈیندا کوئی نہیں
 اچڑی کون پرچیندا کوئی نہیں
 میں تے ترس کریندا کوئی نہیں
 سچٹاں کون سمجھیندا کوئی نہیں

اچکل جیکوں یار بیٹیسیں
 اپٹاں عیش آرام وچپسیں
 توٹے تن دا ماس کھویسیں
 ول وی توڑ نبھیندا کوئی

ہنجواں دے ہن ہار پرو نہیں
 چیرکاں دھاڑاں سن دا او نہیں
 بس کر شائی ہن توں رو نہیں
 تیکوں آٹ رہیندا کوئی نہیں

دعا

میں ہاں عاشق یار مدینے والے دا
 من موھٹے منٹھار مدینے والے دا
 دل اچ گھر کر بگینن اوندیاں سب ڳالھیں
 دل اچ ہے بہوں پیار مدینے والے دا
 جیوٹ دے وچ پل پل موت دا خطرہ ہے
 جلدی ڈیکھاں شار مدینے والے دا
 جتھاں نوری نور تجلے ہوندے ہن
 ڈیکھاں او دربار مدینے والے دا
 دل اچ سک ہے اکھیاں سکدیاں راہندیاں ہن
 وچ ڈیکھاں بازار مدینے والے دا
 مردے ویلے شالا یا رب شانی کون
 تھی پووے دیدار مدینے والے دا

منقبت

میڈے اکھیں لعل ہوندن درد ہوندے برملا
 رات ڈیہنھ جو یاد آندے واقعہء کربلا
 کون آہدے ننگے سیراں نال رُنیاں پیمیاں
 باوفا تے باحیا باپرد ہن نن بے ردا
 توٹیں دریا نال ہا پاٹی دا گھٹ نہیں مل سگا
 تسا کنبہ سنجے بر اچ پاٹی منگدا رہ گیا
 تتی رتی بھوئیں دے اُتے کنبہ سارا ڈے ڈتے
 وعدہ پورا کر ڈتا ہے فاطمہؑ دے دلربا
 توٹیں لاشاں دے قطاراں کربلا دے وچ لگن
 کر ڈتی ہے صبر دی سیدؑ نے آخر انتہا
 آکھیا ابنِ علیؑ اے سانگ دی چڑھ نوک تے
 الوداع آئے خیمہ ءِ سادات شہتی الوداع

سیلاب/2010

سرتے آفت عجیب آئی ہے
 وسدے گھر کئی اُجاڑ گئی ہے
 ایویں نہ کیندے نال تھیوے
 جیویں اہج ساڈے نال تھئی ہے
 ساڈے سرتے عذاب وانگوں
 کھڑا رب سنیں اے مینہ وئی ہے
 ساکوں طوفان دی شکل اہج
 اہج قیامت خدا ڈکھائی ہے

ساری عمراں دی کیتی کرتی
 ہکے پل اچ تباہ تھئی ہے
 گھر اُنھاں دے آباد راہون
 جیندی امداد ساڈو آئی ہے
 دھی نماٹی اے پیرورٹی
 کیڑھے حال اچ پئی سر لکائی ہے
 ڈیکھ رب سنیاں خیمیاں وچ
 تیڈی مخلوق روندی پئی ہے
 رب اُنھاں کوں آباد رکھے
 کیتی امداد چئیں فضائی ہے
 فوج ساڈی اُتھائیں ہے پینچی
 جتھوں فریاد کیندی آئی ہے
 شانی حالات کیا ڈسانواں
 ساری خلقت خدا دی سہی ہے

عشق

کہناں کوں عشق در در تے ودا دھکڑے کھویندا ہے
 کتھائیں کرب و بلا دے وچ کھڑا کُجے گھیندا ہے
 اے کہیں دی کوئی منیندا نہیں اے اپٹی ہی منیندا ہے
 اے کئی جاگیر داراں کوں چا در در تے جھکیندا ہے
 اے تخت و تاج نہیں ڈیدھا اے کن مندرے پویندا ہے
 جتھاں ڈھگ پیار ہووے تاں اے بھا دے وچ سٹیندا ہے
 اے نعرے دار تے یارو انا لحت دے لویندا ہے
 اے اوھے آپٹے ہتھوں چا کھلڑی وی لوپیندا ہے

اے کئی ورہیں دے بڈے ہوئے چا پڑے کوں تریندا ہے
 اے سچھ دے سیک تے یارو کھڑا بوٹی بھننیدا ہے
 اے اتجھاں عشق ہے گھر دی نہ سوئی دا خس بچیندا ہے
 کتھائیں غار حرا دے وچ اے بٹن کے سپ ڈنگیندا ہے
 محبت دے سمندر اچ اے کئی عاشق بُریندا ہے
 اے یوسف جھنیں حسیناں دا چا مل کوڈی لویندا ہے
 خدا ایں عشق دی خاطر چا گن دا لفظ الیندا ہے
 امر اللہ دا تھی پووے تاں سجدے کوں ودھیندا ہے
 اے کیڈا عشق اوکھا ہے چا آرے تے چریندا ہے
 توں سچا عشق کر شائی اے سدھا راہ ڈکھیندا ہے

جیندا کھانواں

اُوندا پگانواں

اللہ ہو دا

ورد پکانواں

سڈ جو ماریں

بھچدا آنواں

ہن تان کر چا

معاف خطانواں

تیڈے ناں توں

جان لٹانواں

ہر پل تیڈے

صفتاں پگانواں

یار مناواں

پیریں ڈھانواں

ڈکھ نہیں ویندا

نگو ساناواں

ملسیں سہی تو

زہر جو کھاناواں

اوندے نانوئیں

میڈیاں آہواں

جھلو میکوں

متاں ڈھانواں

ناں کڈھ گئے او
 ہئی بے نانواں
 رنج نہ تھی تاں
 سچ الوانواں
 کیوں جھٹکندیں
 جڈن آنواں
 مانواں ہوندن
 ٹھڈیاں چھانواں
 کڈن آسی
 ڈس اوئے کانواں
 سچ توں نخسیں
 دول وگانواں
 ستیاں کوں ہن
 آپ جگانواں

ڈکھ تے غم دا
 ہاں میں ٹانواں
 یاد جو آندیں
 نکلن آہواں
 غصے تھیندائے
 جاں الوانواں
 میں تے شانی
 بُت پرچھانواں

وڈا گھر

بگھ دا ڈر

جھاگم ڈکھ

عمران بھر

تر کے پٹ

پٹ کے تر

رشوت ڈے

کم فر فر

بے شرمی
ہے گھر گھر

سچ الوائے
پئے گئے شر

مر کے جی
جی کے مر

ساڈے سسین
گئے ہن مر

ریت اج دھڑ
سانگ تے سر

.....○.....

سب کچھ ہیں

توں تے میں

میڈی سن

سٹڈا پیس

بھا کوں بھا

لئی ہے کنیں

دل کے تھیوں
 ہو جھٹیں

رول ڈٹے
 ظالم تیں

جتے توں
 اُنتے میں

شرم حیا
 کنتے کُنیں

پہوں سمجھئے
 سمجھا نہیں

دھکے عشق اچ کھانوٹے پوندن
 طعنے میٹے ساہوٹے پوندن
 ہجر فراق اچ رو نہ دڑی
 اوکھے وقت نبھانوٹے پوندن
 راتیں اٹھ کے جاگٹاں پوندے
 چین سکون ونچانوٹے پوندن
 جنگل بر اچ رُلٹاں پوندے
 کئی اتھ بھوگ بھگانوٹے پوندن
 پاک قرآن دے کل آیاتاں
 سانگ اُتے سٹوانوٹے پوندن
 شہتی سوکھے یار نہیں ملدے
 رت دے نیر وہانوٹے پوندن

عشق اچ گھر لٹوانوٹے پوندن
 پڑتے سر کپوانوٹے پوندن
 در در تے بس پنٹاں پوندے
 کاسے ہتھ اچ چانوٹے پوندن
 اٹیاں دے مل وکٹاں پوندے
 کئی الزام وی چانوٹے پوندن

نہیں محتاج اے ویلا کنیں دا
 سر توں تاج لہانوٹے پوندن
 سولی اُتے چڑ کے نعرے
 انا الحق دے لانوٹے پوندن
 بلھے شاہ وی سچ آکھا ہے
 نچ نچ یار منانوٹے پوندن
 راز نیاز دے حال وے شانی
 غیراں کول لکانوٹے پوندن

اکھیاں تسیاں ہن بے وسیاں
 اوکھی جھاتے وچ اے پھسیاں
 دل اچ رہیاں دل دیاں ڳالھیں
 نہ اول پچھیاں نہ میں ڈسیاں
 تیں تاں ول کے حال نہیں چایا
 کھس گئے بھانویں پیار دے رسیاں
 ہیرتے رانجھے دے گل ڳالھیں
 چوچک دے گھر قیدو ڈسیاں
 قیدو سٹ گھن رانجھن کوں ہن
 روز میں ڈسیاں مکھن لسیاں
 ڈیکھ کے اکھیاں لائے کر شانی
 پیار دے وچ نہیں ہوندیاں ٹھسیاں

اے چنگی سنگت نبھیندا پیس
 میکیوں ڈکھاں وات جو ڈیندا پیس
 حالیں منتاں سرتوں نہیں لتھیاں
 میکیوں منتاں ول کرویندا پیس
 تیکیوں آکھیا ہم توں چھوڑ ویسیں
 ایویں چھلے توں وٹویندا پیس
 بے درد کڈاں اے نہیں آکھا
 پہوں اوکھے بھوگ بھگیندا پیس
 تیں باز نہیں آنوٹاں غیراں کٹ
 ایویں کوڑیاں قسماں چیندا پیس

اکھیاں نال ملا کے اکھیاں شوق لہیندا راہواں میں
 تیڈے سوہٹیاں اکھیاں اُتے گیت لکھیندا راہواں میں
 دلبر تیڈی دوری توں اے دڑی مٹھی ماندی ہے
 دل آدھے توں سامنے پہہ دیدار کریندا راہواں میں
 وقت کوں ایں اُگھلا آ ونجے رات ڈھلے نہ ڈینھ تھیوے
 پل پل ہووے صدیاں دا جو پیار کریندا راہواں میں
 میں روواں تاں میڈی اکھ چوں نیر پنچھیندا راہویں توں
 توں روویں تاں تیڈے چم چم نیر پنچھیندا راہواں میں
 میڈے سئیں آں ہاں دے اُتے سر رکھسیں یا پانہہ رکھسیں
 آپٹیں ہاں دے اُتے تیکوں لولیاں ڈیندا راہواں میں
 جگ دیاں اُلٹیاں پگالھیں تے اعتبار نہ کیتا کر شانی
 تیڈا پیار بھلانوواں تاں ایں جگ توں ویندا راہواں میں

ہک حقیقت ڳالھ ڏسینداں ڳالھ اساڏے در اچ راہوے
 اپٹاں گھر ہے گھر چا سمجھوں گھر دی ڳالھ ہے گھر اچ راہوے
 چٹے ڏینھ کوں جسم فروشی او وی وچ بازاراں دے
 رشوت خور محافظ جو ہن کیہاں اچ گئی ڏر اچ راہوے
 اتجھاں دور ہے ظالم کوں اچ کوئی وی کجھ نہیں آہدا کیوں
 منصف وکدن پیساں اُتے قاتل کیہاں بر اچ راہوے
 شہر اچ حرص حوس دی بو ہے قتل و غارت کُو بہ کو ہے
 دل آدھا ہے منہ کر ونجے بندہ جنگل جھر اچ راہوے
 ایویں روز غریب پھیلی مہنگائی دی چکی اچ
 اوکھا دور ہے محنت کروں نہ کئی فارغ گھر اچ راہوے
 ایویں حالت رہی تاں شائی ظلم ستم دی منڈی وچ
 اپٹے آپ کوں وپچٹاں پوسی ہر کوئی سوچ فکر اچ راہوے

ہنٹاں تاجھیرے یار مکاؤں ہا
 گلے تے نروار بھلاؤں ہا
 وت ہک واری پہلے وانگوں
 رل کے پیار دی پینگھ رساؤں ہا
 توں جو ساکوں چھوڑ نہ ویندا
 سانول تیکوں عیش کراؤں ہا
 ساڈا جے کوئی ہوندا پیا
 تیڈے پڑھے تے نہ آؤں ہا
 سندھ دریا دی مٹی تے پہہ کے
 اکھیاں اکھیاں نال ملاؤں ہا
 کنیں ڈینھ ساڈو لنگھ آ شانی
 پار اُروار دے حال ونڈاؤں ہا

تیڈا جے دیداد نہ تھیسے
میکن کوئی کم کار نہ تھیسے

رات اچوکی ٹکڑن ڈے توں
رات ولا اتھ یار نہ تھیسے

آہدن کچی محمل کڈھوں
اے سوکھی بیدار نہ تھیسے

اے تیں در توں سر نہ چساں
جے تیں راضی یار نہ تھیسے

چہڑھا ہوسی تیڈا منکر
جنت دا حقدار نہ تھیسے

شائی خان دامانی میں توں
جان منگے انکار نہ تھیسے

کوڑا قول اقرار نہ کیتا
 خواہ مُختی نروار نہ کیتا
 بے پرواہ بے غم دے اہگوں
 درداں دا اظہار نہ کیتا
 دل دا میلا کوئی وی بندہ
 سنگت نال شمار نہ کیتا
 دشمن سو اتار جو ڈیوے
 دشمن تے اتار نہ کیتا
 اوں آکھے میں اوندہ تھیساں
 دار توں چئیں انکار نہ کیتا
 دار تے اسوں چڑھ گئے شانی
 وعدہ پورا یار نہ کیتا

توں وعدے کر کے سم پوندا ہیں اپٹے گھر نماشاں نال
توں کیتے قول بھل ویندائیں سچن اکثر نماشاں نال
توں اوں ویلے تاں ادھی رات کوں سیں آکھڑ وندا ہئیں
تے ہن تیکوں میڈ و آندیں ہے لگدا ڈر نماشاں نال
جے میکن رات نہیں راہندا توں نہ رہ یار کئی غم نہیں
ایویں کوڑے بہانے نہ بٹا دلبر نماشاں نال
انھاں کھمبالیاں دی کیا خبر رکھسیں فجر توٹی
چیرھے ڈیوے دی لوتے ساڑ ڈیندن پر نماشاں نال
اچاں بہوں ڳالیاں کرژن اچاں بہوں حال ونڈٹے ہن
توں مدت بعد آیا ہیں نہ نندراں کر نماشاں نال
جڈاں وی آکھ ویندا ہیں توں شامی کوں کہ اچ آنویں
تے اوں ڈیہنہ بندتھی ویندا ہے تپڈا در نماشاں نال

لٹھے دیاں چادران وڈیرے کیتی ودے ہن
 پھٹیاں تے چیریاں مُزیرے کیتی ودے ہن
 کانواں دا تاں ایویں خالی ناں بدنام ہے
 ملخ تباہ سارا بگیرے کیتی ودے ہن
 چوریاں کریندا ہیں تاں پیرے وی مٹائے کر
 تیکوں بدنام تیڈے پیرے کیتی ودے ہن

چھیاں تاں اصلوں خداؤں بے سکون ہن
 پونگے بے آرام اے چھیرے کیتی ودے ہن
 اکھیں مصروف ہن یار تیڈی بگول وچ
 ہتھ مصروف اے بٹیرے کیتی ودے ہن
 ایویں کوئی رعایا نال ظلم کر لسی نہ
 جیویں اے سیاستی لٹیرے کیتی ودے ہن
 سپٹی دے وانگ ہئی لیک تیڈی بوچھڑاں
 تہوں تاں محاصرہ سپیرے کیتی ودے ہن
 شاتی اُنھاں نال ہے اونویں اونویں تھیوٹی
 ساڈے نال جیری جیرے جیرے کیتی ودے ہن

آ ڈیکھ تاں سہی تیڈی خاطر میں گھن تحفہ ہک انمول آیاں
 تیں جیڑھے رنگ دیاں آکھیاں ہن اوں رنگ دیاں ونگاں گول آیاں
 ہاں یاد ہے شہر بدر تھیوٹن بیا کوئی شے یاد نی رہی میکوں
 میں کیشے کیشے گال آیاں میں کیشے کیشے رول آیاں
 توں جنگ دا درس نہ ڈے میکوں میں ہاں متلاشی امن دا
 میں ہتھ اج گرز نمی چایا میں گل اج پا کے دول آیاں
 کئی دیہہ پریاں دا سایا ہے کنیں پھل کیتن ول چپ نی تھئی
 کنیں سیہہ دا کندا پورا ہے میں ساری دستی پھول آیاں

بے خبرا ہم نہی سُدھ میکوں توں شہہ رگ دے نزدیک ہانویں
 تیڈی بگول اچ دنیا چھائی ہے تیڈی بگول اچ جنڈری رول آیاں
 میں اکھیں نوٹ اتار کیتے اوں اکھیں بھال اُچاڑا ہے
 میڈے جام اچ زہر ملیندا رہ جیندے جام اچ امرت گھول آیاں
 میں خاب اچ گرجھیں ڈٹھیاں ہن کئی واری نندر وی اُکھڑی ہے
 کل حاکم دے دربار دے وچ میں شانی اُچا پول آیاں

سچٹ نہیں ڈیندا حالیں حال دل دا
 او پٹھے ناز نخریاں نال کھلدا
 اوں اتجھیں ڈکھ ڈتن جو کیا ڈسانواں
 کتھاؤں چیندا دوا داروں نہیں ملدا
 کڈہیں ہلاں اے نہیں شاہین بٹیاں
 توٹے جتناں وی بچہ پال ہل دا
 اتھاں فرعونیت ول جاگ پئی ہے
 کہہوں موسیٰ نبی آنویں ہا ٹھل دا

روزانہ آٹھنے سنج کر جو ویندن
 آو حل سوچوں رل مل کاں تے پل دا
 میں اوکوں کیویں آکھاں آ منچوں
 چویندا بار نم ہجراں دی سل دا
 اوکوں ایں پگالھ دی شاید خبر نہیں
 میں عاشق ہاں اوندے مکھڑے دے تل دا
 او ہک ڈینھ آپے گل مل ویسی شانی
 اجاں تاں اہج تھئے رشتہ دل تے دل دا

شام کوں گھر دو ویندے ویلے پکھی آہدن ڈیکھ بے چارا
 وال کھنڈا کے شہر دے باہر روندنا پٹھے درداں مارا
 ہن او پہلے وانگ نہیں ریہا ہن او پہلا آ ونج کائنی
 او وی وقت ہا پٹ لگدا ہئی کراں ہا جے محض اشارا
 رو رو تے گرلا کرلا میں رات گزارم تارے بگن بگن
 میں تے جے اتار نہ آوی یار گواہ ہے ہک ہک تارا
 ترلے ڈھیر کیتوسے لیکن ول وی آس ادھوری رہ بگئی
 جیندی خاطر بھوگ ہن بھوگے ملیا نہیں او یار پیارا
 ہن تاں شام اندھارا تھی گئے وعدے اوندے دیگر دے ہن
 بھانویں اوندی دیگر نہیں تھئی میکوں ڈسدے گھپ اندھارا

کل جو پچھوں بھج دیں بھج دیں آکھم سانول ڳالھ تاں سُنڻ چا
 بے پرواہ پرواہ نہیں کیتی میں تے کھلدا ره جگ سارا
 کئے او ہک پل نہی وسدا اڄ او ڏیکھ نہیں سگدا میکوں
 شک پوندے جو گردش دے وچ آگئے میڏا لیکھ ستارا
 کل دنیا ہے مطلب دی کوئی توڑ نبھانوڻ والا کائنی
 آندی ہے چئیں وقت مصیبت کر ویندن گل یار کنارا
 ساڏی یاری ازل توں ہی گن تاں کل دی ڳالھ ہے شانی
 بعد اڄ کل کائنات بڻی تے بعد بڻیا آدم دا گارا

میکوں ایں ساری دنیا وچ توں ہکو یار بھاندا ہیں
توں ٹھاڈل میڈے اکھیں دی تے غوشہ میڈے ہاں دا ہیں
میڈے اکھیں دے ویہڑے وچ تیڈی تصویر لگ گئی ہے
میں ڈیکھاں جنتے توں ڈسدریں توں توٹیں دور راہندا ہیں
تیں آکھا ہی میں نہ آساں ولا تیڈو حشر توٹیں
وڈا بے چین تھی کے ہنڈ ودا اٹھدا تے باہندا ہیں
توں کنیں مالی توں پچھ تاں سہی ہے کیویں قدر گلشن دی
توں بے قدراں دے ہتھ ایویں ودا بے مل وکاندا ہیں
بھلا نوٹ دے تیکوں ترلے تاں بہوں کیتے ہی شانی
بھلا جتنا بھلیندا ہاں توں اتنا یاد آندا ہیں

سچن ناز نخرا ڈکھایا نہ کر توں
 محبت دا ڈیوا بچھایا نہ کر توں
 جیویں میڈو آنوٹ تے انکار کیتی
 سچن میڈے خواب اج وی آیا نہ کر توں
 کیہاں توں اُنھاں نال وچ روز پاہندیں
 چھاں نال آہداں الایا نہ کر توں
 رقیباں دی محفل دے وچ پہہ کرائیں
 میکوں ڈیکھ کے منہ لکایا نہ کر توں
 اساں چپ جو ہیں تاں سچن ایویں ساڈی
 شرافت کنوں فیڈہ چایا نہ کر توں
 ہے نفرت جو شائی میڈے نال تیکوں
 صفا آکھ ڈے میڈو آیا نہ کر توں

کیا کراں ہٹن حضور میڈا

عشق ہے یا فتور میڈا

سادگی نال ہے محبت

سادگی ہے شعور میڈا

دل دی حسرت ہے روز ملوں

ڈھول راہندا ہے دور میڈا

او جو غیراں دے نال پاہندے

ہاں تھی ویندے تنور میڈا

ہے محبت دی حد مقرر

حد نہ کر دل عبور میڈا

میڈا دعویٰ ہے آکھدا ہاں

تھیسیں ہک ڈینھ ضرور میڈا

اکھیں اکھیں دے نال ملدن

کھل پوندا ہے حضور میڈا

ظلم کیتن اوں بے تحاشہ

ڈسا نس کوئی قصور میڈا

کپڈا بے رحم ہی او قاتل

کر گئے دل چور چور میڈا

کیویں برداش کر سگے ہا

جلوہ اے کوہ طور میڈا

ڈیکھ موسیٰ نہ ڈیکھ سپکسیں

تھی گیا جے ظہور میڈا

توں نہ اکھیاں توں دور تھیویں
 توں ہیں اکھیاں دا نور میڈا
 ڈیسی نہیں او جواب اُکا
 خط تاں پڑھسی ضرور میڈا
 لائویں سانویں ڈسیندے شانی
 حسن تیڈا غرور میڈا

بہانے ہنٹ توں بٹیندا کیوں ہیں
 جدائی دے سیک اچ سڑیندا کیوں ہیں
 میں ہاں دی رت ڈے کے تیکوں پالئے
 توں بٹن کے سہڑا ڈنگیندا کیوں ہیں
 وفا دے ڳالھیں تاں راز ہوندن
 زمانے بھر کوں ڈسیندا کیوں ہیں
 تیں کھمبوں کھترآ چا میکوں کیتے
 قفس دے وچ ہنٹ ڈھکیندا کیوں ہیں

اے چیکاں دھائیں تے آہیں بھر کے
 فلک زمیں تے ڈھوندا کیوں ہیں
 جے تیکوں نفرت ہے نال میڈے
 توں مسکرا کے تکلیندا کیوں ہیں
 خدا دا ناں من غریب لوک ہیں
 ولا ڈے کاسہ بھنیندا کیوں ہیں
 توں پہہ کے ممبر محمدی تے
 تفرقہ بازی بٹیندا کیوں ہیں
 ہے تیڈے در دا غلام شانی
 توں ڈھول اپڈا سچیندا کیوں ہیں

ڈس نہ سگدا کہیں کوں وی میں لگ لگ رونا راہندا ہاں
 او میڈی پرواہ نہیں رکھدا جیکوں دلوں چاہندا ہاں
 نہ کئی خیر خبر نہ چھٹی نہ عرصے توں کال آئی ہے
 حال بچن دا کنیں توں پچھاں حال جو پچھٹاں چاہندا ہاں
 رت پئے پیندن درد برہوں دے ہن اے آ معلوم تھیائے
 نکھڑی کونج دے وانگوں اج میں پٹھا جو کرلانا ہاں
 سچ الوینداں ٹھیک لکھینداں سچی گالھ ہے ایں گالھوں
 نہ میں کنیں کوں چنگا لگداں نہ میں کہیں کوں بھاندا ہاں
 روز لکھیندائے نویں ڈکھ مقصوم دا کاتب تختی تے
 ڈکھ دی پھاسی تے ہر ویلے روز میں ٹنگا راہندا ہاں
 شانی خان دامانی آ اج کال و ت کال کال لئی پٹھے
 کال دی کوڑی کال کال توں ہر ڈیہنھ میں دوکھا کھاندا ہاں

دلبر تیڈا دنیا تے ہس ناں چمکیندا راہساں میں
 تیڈے ناں دا ورد پکا کے جشن منیندا راہساں میں
 توٹیں فتوے کفر دے ملاں لیندے ہن تاں لاون پئے
 تیڈے رُخ دی پاک تلاوت روز کریندا راہساں میں
 توٹیں میکوں کافر کافر لکھ واری او آکھن پئے
 دار اُتے وی انا الحق دے نعرے لیندا راہساں میں
 توٹیں چاڑن سولی میں تے وسے بارش پتھراں دی
 جیویں کیویں تیڈے ناں دا ورد پکیندا راہساں میں
 ککھ نہ عزت راہوے میڈی توٹیں دنیا فانی وچ
 نچ نچ لکھے شاہ دے وانگوں یار منیندا راہساں میں
 توں شانی کوں اوٹی جان توں ودھ کے پیارا لگدا ہیں
 تیکوں دل دے شیشے وچ محفوظ رکھیندا راہساں میں

آگئے پیار دی منزل دے وچ دھوں اندھار حیاتی دے
 ہُن تاں کنوں کور کریندن اے ڈسکار حیاتی دے
 ظلم ستم دی منڈی دے وچ توٹے پنڈے وک ولسن
 وت وی اے نہ سرتوں لہسن قرض اُدھار حیاتی دے
 غم دا بوجھ مکا سگدائیں تاں آوت میڈے نیڑے تھی
 پرتے پرتے رہ کے تاں ودھ ولسن بار حیاتی دے
 نہ کر ماٹ غرور حسن تے چھوڑ رسیں جھیڑے توں
 رل مل یار نبھاؤں ہن چھیڑھے ڈینھ دلدار حیاتی دے
 درد عذاب فراق وچھوڑے ہنجوں دھائیں سول ستم
 کون ہکلا چا سگدا ہے اے انبار حیاتی دے
 جھٹ ڈودا مہمان ہاں شائی اے وی آپ نبھا گھنساں
 اوکھے سوکھے لنگھ ولسن اے ڈینھ ڈو چار حیاتی دے

پے یار جوانی بگل بگئی ہے
 بگل پئی ہوئی بگانی بگل بگئی ہے
 ڈو جُج دا چنتا نہیں کدا
 ہن انت حیاتی ڈھل بگئی ہے
 بگل پتھرتے ہی لیک اوندی
 او لیک تاں پتھر ڈل بگئی ہے
 رل مل کے یار بجاؤں اکیوں
 جیرھی بھاء نفرت دی بل بگئی ہے
 اج گزرے ہیں میخانے کن
 پے دنیا تے تھرتھل بگئی ہے
 میں ڈیکھ کے اوکوں ٹھر گیا ہاں
 او ڈیکھ کے میکوں بل بگئی ہے

میں ڈاج برابر نہیں کیتا
 جنج آ کے خالی ول بگئی ہے
 رد کر کے جیکوں پاڑ سٹی
 او تھی مشہور غزل بگئی ہے
 نہ جی نہ پیت پرائی رہی
 کئی ریت انوکھی چل بگئی ہے
 پئی رو رو سہرے پگاندی ہے
 جنج کچھیں آ کر بل بگئی ہے
 نادار ہنٹ پینا تھی ویسن
 مہنگی دی چکی چل بگئی ہے
 تئیں باجھوں پل وی نہیں نبھدا
 تئیں نال طبیعت رل بگئی ہے
 میں چنیں ڈینھ تیکوں یاد کیتے
 تھی شانی مشکل حل بگئی ہے

کیویں میں آکھاں میکیوں پاگل زمانہ کر ڳیائے
 کنئیں تے کوئی شکوہ نمی دلبر دیوانہ کر ڳیائے
 سانجھ کے رکھی رہیا ہاں میں جیندی ہر آس کوں
 میڈے نانویں نا اُمیدی دا خزانہ کر ڳیائے
 شادمانی تاں کریندن لوک چمن وار تے
 او میڈی میت اُتے اڄ شادمانہ کر ڳیائے
 کل جھرا پچیاں کوں چوڳا ڈیندا ساکوں ڈکھ گئے
 اڄ او شکرا سنج اساڈا آشیانہ کر ڳیائے
 میں تاں ہالیں ڳالھ دی تمہید کیتی نہی بھلا
 نال میڈے خوا مخوا تے شاخسانہ کر ڳیائے
 او میڈی میت دے جاں نزیک آئے تاں آکھیس
 وت بہانے خور شائی کئی بہانہ کر ڳیائے

میں کل جو اوکوں سڈیندا ریہاں
 تے رو رو ہکلاں مریندا ریہاں
 نہ اوندے کن تے ہے مکھی بھٹئی
 میں رڈا ریہاں پٹیندا ریہاں
 ڈسایا نس کوئی قصور میڈا
 میں کیڑھی غلطی کریندا ریہاں

میں اوندی سک اچ میں اوندی چھک اچ
 میں بھوگ کتنے بھگیندا ریہاں
 نہ میکوں آئی نیندر رات ساری
 میں در کھلیندا ولیندا ریہاں
 ہے پکے فصلاں کوں جھار کھا گئی
 میں ایویں رکھیاں رکھیندا ریہاں
 اُتھائیں گیا ہے او شخص شانی
 میں جتھوں اوکوں رُکیندا ریہاں

جے شکوہ شکایت گلا ہے تاں ڈس ڈس ڈے
 یا ساکن سچن تھئی خطا ہے تاں ڈس ڈس ڈے
 توٹیں تیں جو سڑ سڑ پلو تے ڈتے ہن
 اساں ڈتی کئی بددعا ہے تاں ڈس ڈس ڈے
 اے تاں کئی سزا نہیں جو سولی چڑھا ہاں
 محبت دی ہی کئی سزا ہے تاں ڈس ڈس ڈے
 کریندا ریہاں میں تاں ہک تیڈی پوجا
 تھیا ورد میکن قضا ہے تاں ڈس ڈس ڈے
 کیتی ہر شے قربان ہے تیڈے ناں توں
 میڈے گھر جے ککھ وی ریہا ہے تاں ڈس ڈس ڈے
 جگر کھل کے شانی دا شق کر ڈتوئی
 اجاں تیکوں شک دلربا ہے تاں ڈس ڈس ڈے

توں ساڈا یار ہیں سوھٹاں نہ ڈر کنیں دشمنٹاں کولوں
 جے وڑناں تیں ہے پائی وچ نہ ڈرتوں چھینڈکاں کولوں
 میکوں ہک شخص آکھیا ہا میں میڈے ناں توں ٹھردا ہاں
 خبر نہیں کیوں اوہو اچکل ہے سرڈا میڈے ناں کولوں
 جے نہیں لکھیا مقدر اوں میڈے ہتھ دے لکیراں وچ
 کیہاں فالان محبت دے کڈھانواں جوگیاں کولوں
 چلو اچ نہیں تاں کل تیکوں انھاں لوکاں دی کل پوسی
 توں رنج وپسیں انھاں کولوں نی راہندا اچ چھاں کولوں

ایں گلشن کوں بچانوٹا دے وڈے ترلے میں کیتے ہن
 مگر ہنٹا میڈے وس اچ نہیں بچانواں کیا خزاں کولوں
 اے کل تیں میکوں آکھیا ہے ولا ویساں نہ میں اُنتے
 میں ہنٹا ڈٹھن تیڈے پیرے رقیباں دے گھراں کولوں
 جے مر گئیے تاں ساڑو چا ایندی تدفین نہیں کرٹی
 میں سٹیائے شاتی سڑدا ہی اے میڈے دوستاں کولوں

اچٹی آپ توں کر اصلاح آپٹے اندر جھاتی پا
 سوچ انساناں ویلا ہیوی رُٹھے رب کوں یار منا
 جیسیں کے تیں جیسیں آخر موت دا پیالہ پیسیں توں
 کئی سلطان سکندر اتھوں گئے ہن اچٹی جھوک لڈا
 کوٹن ہے نینداناں خزانے چھوڑ کے ویسیں مال خزانے
 خالی آئیں تے خالی ویسیں قبر دا سامان بٹا
 کھا گئی تیکوں فخر وڈائی ہے چنگی چوکی سوچ نہ کئی ہے
 کیویں رب کوں منہ ڈکھلیسیں آخر دی کر سوچ ذرا
 توں آئیں یار عبادت کیتے رب دی خاص ریاضت کیتے
 کچھیں مست ماحول اچ رل گئیں خانتی نہ وقت ونچا
 دولت کیتی پیاری ویندیں پکے کوٹ اُساری ویندیں
 اے دنیا ہی کوٹی شائی نہ توں ایڈے حرص ودھا

اوندہ جو پار دل لگ پگئے کریندے پار دیاں ڳالھیں
 اوکوں کتھاں پسند آندن میڈے اُروار دیاں ڳالھیں
 توٹے کوٹج کے میکوں سچن کئی ڳالھ آہدے چا
 میکوں وت وی مٹھیاں لگدن مٹھے منٹھار دیاں ڳالھیں
 محبت وچ یقین ہوندے بھلا اوکوں یقین کوئی
 کریندا نہیں ذری اتار نہ اتار دیاں ڳالھیں
 ایویں ہک ڈینھ جو جھیڑا تھئے معمولی ڳالھ تے ساڈا
 ڈوہائیں تے تھیندیاں رہ گئے یکے بازار دیاں ڳالھیں
 اے میڈیاں وانگ سرمد دے فرشتے چا ونجن غزلاں
 تھیون عرش معلیٰ تے اساڈے پیار دیاں ڳالھیں
 او منظر میڈے اکھیں وچ اجاں تیں جاگدے پئے ہن
 جڈاں اکھیاں تے اکھیاں وچ تھیاں ہن پیار دیاں ڳالھیں

جڈاں دا میں محبت دا اوکوں اظہار کیتا ہے
 ولا کیتیاں نمی کنیں نال وی اظہار دیاں ڳالھیں
 شادا حقدار رو رو کے ودا انصاف منگدا ہے
 اتھاں یا رب سٹیں ویسن کڈاں حقدار دیاں ڳالھیں
 اجاں ساڈے نکھیڑے کوں ڈیہاڑے چار نن گزرے
 کتھائیں تک پہنچ ڳیاں ہن این جھ تلوار دیاں ڳالھیں
 کڈاہیں موقع ملا جیکر تیکوں میں نال گھن ویساں
 توں آپیں آکھسیں پہہ پہہ سٹوں گلزار دیاں ڳالھیں
 امن دے این چمن دے وچ کروں اج یار دیاں ڳالھیں
 اے نفرت کوں مٹا ڈیندن محبت پیار دیاں ڳالھیں
 وڈا خوش باش تھیندا ہے جاں اوکوں یاد آندیاں ہن
 او اچٹی جیت دیاں ڳالھیں تے میڈی ہار دیاں ڳالھیں
 میں شاتی کل جو گزرا ہاں پھلاں دے باغ دے نالوں
 پیاں تتلیاں کریندیاں ہن تیڈے رخسار دیاں ڳالھیں

غیر دے ہتھ اچ ہتھ او پا کے ٹردا تھئے
 اچ میکوں او وت رُوا کے ٹردا تھئے
 آپ تاں عہد وفا دی قسم نہی چیندا
 میڈے کولوں قسم چوا کے ٹردا تھئے
 پچھدا ریہاں ول ول کیوں الویندا نہیں
 نس الوایا ہتھ چھڑوا کے ٹردا تھئے
 میں جو اوندی محفل دے وچ وچ پٹھاں
 غیر کوں کن اچ ڳالھ ڈسا کے ٹردا تھئے
 میڈے سامنے خوش نویس توں کہیں داناں
 اچٹی بانہہ تے او لکھوا کے ٹردا تھئے
 پتہ نہیں گئے چھوڑ پرائیاں سنگتاں کیوں
 نویں سنگتی نال رلا کے ٹردا تھئے

لفظ پیار دا آکھن محض بہانہ تھئے
 ساری پیار دی کھیڈ ونچا کے ٹردا تھئے
 چہڑھیاں چم چم اکھیاں تے میں لیندا ہم
 او نشاٹیاں ساریاں چا کے ٹردا تھئے
 تنگ ہئی میڈے پیار خلوص محبت کٹ
 عشق دی مئے اچ زہر ملا کے ٹردا تھئے
 میں تاں سمجھے درد گھٹانوں آیا ہے
 او تاں اُلٹا درد ودھا کے ٹردا تھئے
 کوئی سمجھاوے پیار ہے یا اے نفرت ہے
 کل او میڈا در کھڑکا کے ٹردا تھئے
 چہڑھی ڳالھ اوں میکوں آٹ ڈسانوٹی ہئی
 غیر کوں اوہا ڳالھ ڈسا کے ٹردا تھئے
 میڈی تاں اوں ہک وی منی نہیں شانی
 اپٹیاں ڳالھیں گل منوا کے ٹردا تھئے

توں جیکر یار باوفا ہوندا
 میں کیوں اتناں تباہ تھیا ہوندا
 توں نہ ہوندوں تاں کئی پیا ہوندا
 کئی مخالف تاں خواہ مخواہ ہوندا
 عشق جیکر جو چن گناہ ہوندا
 دل تاں ہر شخص کٹ تھیا ہوندا
 توں جو ہوندوں موجود محفل وچ
 وت ایں محفل دا رنگ پیا ہوندا

خودکشی جے حرام نہ ہوندی
 کت کڈٹن دا میں کر گیا ہوندا
 تیڈی ہر ہک ادا پیاری ہے
 توں جو سوھٹاں نہ بے وفا ہوندا
 سوچ کے ہر قدم جو چیندا توں
 اچ نہ رستہ جدا جدا ہوندا
 کیوں مریندے اے غیر طعنے کل
 توں میڈے نال جو ودا ہوندا
 میڈیاں اکھیاں نہ روندیاں ہر پل
 تیڈیاں اکھیاں دا آسرا ہوندا
 میں کیوں اتنی اُمید رکھ پاہندا
 تیڈی نیت دا جو پتہ ہوندا
 لطف گھندا توں عیش و عشرت دے
 جے توں شانی دا آشنا ہوندا

ڈکھ بھرے حالات تے کھلدا ریہائے
 او میڈے جذبات تے کھلدا ریہائے
 علم ہس جو دم کوں کھا ویندا ہے غم
 ڈے کے غم دے وات تے کھلدا ریہائے
 غیر تاں ہن غیر اے افسوس ہے
 او میڈی سکرات تے کھلدا ریہائے
 کل بھری محفل دے وچ او خواجوا
 میڈی ہر گل بات تے کھلدا ریہائے
 اوکوں کیا پرواہ میڈے نقصان دی
 ڈے کے نقصانات تے کھلدا ریہائے
 ڈکھ غریبی رب دی ڈتی ڈات ہے
 رب دی ڈتی ڈات تے کھلدا ریہائے

اوں میکوں ہئی بہوں روایا رات ہک
 یاد کر او رات تے کھلدا ریہائے
 کیویں گزرے ہن جدائی دے ڈینھ سبھے
 پچھ کے تفصیلات تے کھلدا ریہائے
 اُلٹے پلٹے کر کے تشریحاں سچن
 میڈے غزلیات تے کھلدا ریہائے
 چھوٹا ویلا یاد آیا ہس جو کل
 کر کے ول ول جھات تے کھلدا ریہائے
 اوندا کھلن ول وی میکوں آئے پسند
 توٹے میڈی ذات تے کھلدا ریہائے
 آئی ہے میڈی موت دی جو کل خبر
 پڑھ کے اخبارات تے کھلدا ریہائے
 میڈی کیا ہے شان شانی عمر بھر
 او میڈی اوقات تے کھلدا ریہائے

پہوں سنگدل ہیں پہوں سنگدل
 اینویں نہیں ملدا خاب اچ مل
 پبی بے قصور ہے بلی کوں نہ مار
 بچے شودے لالیاں دے کھا گئی ہے پل
 رب چاٹے کیڑھا اوندا تھیا ہے زیان
 میں اوکوں اکھ ماری اوں میکوں سل
 راتیں ہک خواب ملے ڈس تعبیر
 کھو دے کنارے اُتے آ گئی گھل

اوندے پچھوں دل تھیا کیوں مجبور
چنگی لگی دل کوں ہے اکھیاں دی کھل

شادی ہئی گوانڈھیاں دی ہوسی تیکوں یاد
اُتھاں اکھیں ملیاں تے اڑے ہن دل

شانی تیکوں ڈیکھٹاں ہا ڈیکھ چھوڑا ہے
توں جاٹ تیڈا جاٹے مکھڑے دا تل

بھانویں جیڈے گندے ہیں
 اللہ تیڈے بندے ہیں
 کوڑاں آلی آری دے
 گسے ہوئے ڈندے ہیں
 اساں اوندی چنی دے
 کھٹسے ہوئے تندے ہیں
 نکلی جیڈی دوزخ ہے
 کافی سارے بندے ہیں

اکھیں کولوں سکھے ہیں
 ہاں دے اساں اندھے ہیں
 اساں اپٹی گچی دے
 پھاسی آلے پھندے ہیں
 تک تک تیڈے رستے چن
 تھی گئے اساں اندھے ہیں
 مولیاں دے ہتھاں وچ
 آئے ہوئے چندے ہیں
 شانی تیڈے ڈکھاں دے
 ودے اساں سندھے ہیں

اے واہ جو ساکوں چنگائی ملی ہے
 چنگائی دے بدلے برائی ملی ہے
 اسماں وڈپ دے اُزا نہیں مارے
 وراثتاً جو جھکائی ملی ہے
 توں میکوں ملائیں تاں ایویں لگے
 جو جیویں کوئی بادشہی ملی ہے
 دوا تاں ہوندن جے مرض ہووے
 ایں روگ دی کوئی دوائی ملی ہے؟
 تہاکوں سنگت تے ماٹن ہوسی
 اساکوں سنگت ازئی ملی ہے

ہیں اسماں ڈکھ دے ایں اندھے کھو اچ
 اساکوں ایندی کھدائی ملی ہے
 ایہو ایں عشق اچ ڈھیا نتیجہ
 جو دار تے آ کے پھائی ملی ہے
 حیاتی ساری دے درد چائے ہم
 تے لحظہ کھن وی نہ سہی ملی ہے
 توں آپ مالک ہیں بعد رب دے
 خدا دی تیکوں خدائی ملی ہے
 اسماں تاں اوہیں ہیں اوندی قید اچ
 اے کیویں ساکوں رہائی ملی ہے
 حیا کتھائیں وی نہیں ٹکرا شانی
 نگر نگر بے حیائی ملی ہے

نہ کئی غلطی مہاٹے وچ نہ پڑی نہ کنارے وچ
 ہے یکی بھینڑ بس میڈے مقدر دے ستارے وچ
 میں کیڈا کملا بھولا ہم نہ سوچا ہم نہ سمجھا ہم
 پگلیندا میں وفا ریہاں جفا دے گھپ اندھارے وچ
 او ہک واری جو رُس ونجے تاں ول سوکھا منیندا نہیں
 ہے ایہا مرض بس ہکا میڈے دلدار پیارے وچ
 اساڈے پیار دی یارو کہاٹی جگ تے ہل گئی ہے
 اساں مشہور تھی گئے ہیں ڈوہیں وسے ایں سارے وچ
 کہناں ہن گھر لٹائے عشق اچ کہناں بازی ہے سردی لئی
 کہناں تن من فدا کیتا تے گئے کپوتج آرے وچ
 سمجھ اوندی وی نہیں آندی او نفرت جو کریندے تاں
 میکوں وت ڈیکھدا کیوں ہے اولگ لگ کے اندھارے وچ
 اے کیڑھی جھاتے لکھا پئے جو سچٹاں نال دوکھا کر
 ڈکھا ڈے یار شانی کوں جو پئے کتوین سپارے وچ

زمانہ ساڈی تاڑاچ ہئی

اساں سنگتی ازل دے ہیں

خبر کیا ہئی

زمانہ ساڈی تاڑاچ ہے

زمانہ ساڈی تاڑاچ ہئی

زمانے ساکوں ہک پئے توں

جدا کیتے

ستم کیتے

اساں اُکے بے غم ہا سے

تے ہک پئے دی اساں بانہہ رکھ سرائندی پوندے سم ہا سے

نہ واقف کوئی ستم ہا سے

اساکوں کوئی خبر کئی نہی
 زمانہ ساڈی تاڑاچ ہے
 زمانہ ساڈی تاڑاچ ہئی
 روزانہ شہر دے پاہروں
 اے کیوں دیگر کوں وںخ پاہندن
 اے کیا چاہندن
 اسماں ڈوہیں محبت دا ونڈیندے حال جاں ہا سے
 میں خود وی گالھ کئی اوں کٹن
 لکیندا نم
 تے او وی گالھ کئی میکٹن
 لکیندا نہی
 سدھی آکے ڈسیندا ہئی
 اساکوں کوئی خبر کوئی
 زمانہ ساڈی تاڑاچ ہے
 زمانہ ساڈی تاڑاچ ہئی
 اسماں چئیں ڈینھ دے نکھڑے ہیں

اسا کوں ہٹن خبر تھئی ہے
 جو ککھاں دے وی کن ہوندن
 اسا کوں تاں زمانے دی
 ایں ظلمی چال دی پہلے
 اُکا خس دی خبر کونئی
 اساں اُکا بے غم ہا سے
 سا کوں پل دا پتہ کونئی
 زمانہ ساڈی تاڑا ج ہے
 زمانہ ساڈی تاڑا ج ہئی
 زمانے سا کوں ہک پئے توں
 جدا کیتا

جدا ایں شان دا کیتا
 اساں جنیں ڈیہنھ دے نکھڑے ہیں
 قسم رب دی اُسے ڈیہنھ دا
 نہ او کنیں رات سٹتا ہے
 نہ میں کنیں رات سٹتا ہاں

اساں جنیں ڈیہنہ دے نکھڑے ہیں
 اسا کوں بس اُسے ڈیہنہ توں
 کشتے وی مول بھاندی نہیں
 اسا کوں نندر آندی نہیں
 او گزرے وی پلھیاں دے جاں
 بہاراں یاد آندے ہن
 اکھیں چوں نیرواہندے ہن
 جڈاں ایں ہجرتوں پہلے
 اسا ڈی گالھ کنیں جھاتے
 محبت تے شرافت دی
 کوئی جیکر کریندا ہا
 اسا ڈے پیارا الفت دے
 مثالاں پہلے ڈیندا ہا
 تے ہن بدنام ایں تھئے ہیں
 جو کیا آکھاں تے کیا ڈساں
 خبر کیا ہئی

زمانہ ساڈی تاڑاچ ہے
 زمانہ ساڈی تاڑاچ ہئی
 ایویں تختی اساڈے سر
 تے کئی الزام آگئے ہن
 چہڑھی گکا لھوں اساں ڈوہیں
 بہوں بدنام تھی گئے ہیں
 اساڈے پیار دیاں جے ہٹ
 مثالوں لوک ڈیندے ہن
 وڈی تنقید تھیندی ہے
 خبر کیا ہئی
 زمانہ ساڈی تاڑاچ ہے
 زمانہ ساڈی تاڑاچ ہئی
 میں پھر داں روز گلگیاں وچ
 متاں دلدار مل پووے
 مٹھا مٹھا مل پووے
 اوندے پیرے گلگیندا ہاں

وڈے ترے لے کریندا ہاں
 تے ہک ہک توں اوندا پچھداں
 خدا چاٹے کتھاں ہوسی
 اونیں ملدا

میں پھر پھر خالی ول آنداں
 تے اوندے ناں دے میں رورو

وڈے ہکلاں مریندا ہاں
 تے رورو اے اکھیندا ہاں
 پچھن مکھڑا ڈکھانویں ہا
 تے روندان کوں رہانویں ہا
 خبر کیا ہئی

زمانہ ساڈی تاڑاچ ہے
 زمانہ ساڈی تاڑاچ ہئی
 ستمگرایں زمانے لئی ڈوہاں تے ناکہ بندی ہے
 وڈی اوکھی پابندی ہے
 ایویں نکھڑے ہیں ہک پئے توں

نہ اوہٹن میڈ و آسگدائے
 نہ میں ہٹن اوند و ونچ سگداں
 خبر کیا ہئی
 زمانہ ساڈی تاڑاچ ہے
 زمانہ ساڈی تاڑاچ ہئی
 اسا کوں ہٹن ملٹن ہک پئے داہوں مشکل ڈ سیندا پئے
 وچھوڑا خون پیندا پئے
 تے اے وی ہے جو ہک پئے توں
 اساں رہ وی تاں نہیں سگدے
 وچھوڑا سہمہ وی نہیں سگدے
 سا کوں شانی زمانے چا پھسائے چکراں اولیاں وچ
 اوانجھروندا ہے گھراپٹے
 میں انجھروندا ہاں گلایاں وچ
 خبر کیا ہئی
 زمانہ ساڈی تاڑاچ ہے
 زمانہ ساڈی تاڑاچ ہئی

قلم

پڑھ بسم اللہ تے لکھ پہلے رحمان رحیم دی ڈات تے لکھ
 جو ہر ذی روح دا مالک ہے اوں مالک کل کائنات تے لکھ
 یا لکھ توں نعت محمد دی اوندی ارفع اعلیٰ ذات تے لکھ
 توں پڑھ قرآن دی ہر سورت انیدی منزل تے آیات تے لکھ
 ہر ڳالھ قلم اہج لکھدی جُل ہر حال قلم اہج لکھدی جُل
 اہج لکھ کشمیر دی وادی تے توں ایندے کل حالات تے لکھ
 اے وادی جنت وانگوں ہئی ایں وادی دے صدمات تے لکھ
 جتھ ظالم ظلم کریندا پئے ہر ظالم دے ظلمات تے لکھ
 اے دھرتی کتنی سوٹی ہے ایں دھرتی دے ثمرات تے لکھ
 ہر ڳالھ قلم اہج لکھدی جُل ہر حال قلم اہج لکھدی جُل

اچ پیار تے لکھ تکرار تے لکھ کنیں اکھ دے واہندے نیر تے لکھ
کنیں ڈکھ تے لکھ یا غم تے لکھ یا کنیں دے صبر سریر تے لکھ
اچ لکھ توں پیار دی پہل اُتے یا پیار دے وقت اخیر تے لکھ
ہر حرف پیار دا سنور کرائیں ایں پیار دی صاف لکیر تے لکھ
ہر ڳالھ قلم اچ لکھدی جُل ہر حال قلم اچ لکھدی جُل

لکھ سوکھے وقت گزارا تے یا کہندی تنگ گزران تے لکھ
لکھ اٹ پھر بے تڑ بے گھر تے یا مفلس کنیں انسان تے لکھ
چئیں ملک دی کئی شے نہیں چھوڑی او چور سیاست دان تے لکھ
چیڑھا حق حقدار دا کھا ویندے او غاسب تے بے ایمان تے لکھ
ہر ڳالھ قلم اچ لکھدی جُل ہر حال قلم اچ لکھدی جُل

چیڑھا بے دردی وچ ماریا ڳئے بے جرم اُسے مظلوم تے لکھ
جیندا وارث کوئی نہیں دنیا تے اوں بے وارث معصوم تے لکھ
جیندی قسمت دے وچ سکھ کائنی اوں بندے بے مقسوم تے لکھ
جیندی دولت ہووے لاوے نہیں بد بخت اوں بندے شوم تے لکھ
ہر ڳالھ قلم اچ لکھدی جُل ہر حال قلم اچ لکھدی جُل

لکھ لکھ توں ایویں لکھدی جل میڈے اُجڑے تھل داماں تے لکھ
 چیرھا کئی ورہیں توں سنج بر ہے اچ سنج بر ایں سُنسان تے لکھ
 ہے بکھ تس شتی ہر پاسوں ایں بکھ تس دے عنوان تے لکھ
 چیرھے ایں دھرتی دے دشمن ہن ہر ملک تے ہر خان تے لکھ
 ہر گالھ قلم اچ لکھدی جُل ہر حال قلم اچ لکھدی جُل

نصیحت

جیکوں آکھو سچ تاں او ہو اُلٹا لڑدائے
 جیکوں اپٹاں سمجھو اوہو کھڑ وِگڑدائے
 کرو جیندی عزت اوہو سرتے چڑدائے
 بھرا کولوں سکا بھرا اچ وی سڑدائے
 نہ اچ کل برائی توں بچ کنیں کوں آکھیں
 نہ سچ دا زمانے نہ سچ کیکوں آکھیں

غریباں دا ایں جگ تے راہوٹ ہے اوکھا
 ایں جگ تے غریبی نبھانوٹ ہے اوکھا
 جواں پتر کھارے چڑھانوٹ ہے اوکھا
 جواں دھی کوں گھر اچ بلھانوٹ ہے اوکھا
 ایں جگ تے اساڈا اے گندا رواج اے
 جیکر گھر وی وِچو تاں بٹدا نہ ڈاج اے

اتھاں لوک اصلوں نہ کہندی منیندن
 نہ کیندی اے سٹڈن نہ کیکوں سٹیندن
 مصیبت دے ویلے نہ اے ساتھ ڈیندن
 اے اندری اندر بس کپیندے ٹکیندن
 عجب جھانیں زمانے دا پئے دور چلدا
 اتھاں ہر دے سینے ہیوی بغض پلدا

ہے سر کپ زمانہ توں سر کوں بچانویں
 اے کولی کراڑی توں ہر کنیں دی ساہویں
 اتھاں توں محبت دا ناں وی نہ چانویں
 نہ کوئی دھاں ہے سٹڈا نہ ویلا ونچانویں
 اے گنگا تے ڈورا زمانہ ہے جانی
 اتھاں تیڈی دھاں کنیں نہ سٹنی ہے شانی

وسواس

اچاں تاں ساڈی یاری دی لگی کنیں کوں خبر کائنی
 اچاں تاں ساڈی الفت دا تھیا کنیں جھا ذکر کائنی
 اچاں ساکوں الیندا چن ڈٹھا کنیں وی بشر کائنی
 اچاں ساکوں جدا تھیوٹ دا ڈر کائنی فکر کائنی
 دعا منگ جو اساڈی اے کھائیں وی ڳال چلے نہیں
 اساکوں کوئی نکھیڑن دی زمانہ چال چلے نہیں

خبر تھی چاں اے لوکاں کوں کھائیں وسن نہ ڈیسن چن
 ساڈی بوٹی محبت دی اے منڈھ کولوں تھڈیسن چن
 سبھے اے پیار دے گل پھل کماٹے کر چھڑیسن چن
 اے تیکوں انجھ رلیسن چن تے میکوں انجھ رلیسن چن
 اساڈا پیار دا گلشن خزاں دے وات آ ویسی
 اساڈی ایں محبت کوں اوڑے روگ لا ویسی

اے کیوں لوک سکھ دے وچ اتھاں راہوٹ وی نہیں ڈیندے
 اے کنیں مخلص کوں کنیں حیلے جو دل لانوٹ وی نہیں ڈیندے
 اے کیوں پیار الفت دا گھر اں کھانوٹ وی نہیں ڈیندے
 محبت دے کڈھیں وٹ کوں اے پھل چانوٹ وی نہیں ڈیندے
 اے دشمن ہن محبت دے محبت کوں منیدے نہیں
 محبت ہک عبادت ہے عبادت اے کریندے نہیں

اساں لوکاں دے وچ یاری کتھانیں ظاہر کریسوں نہیں
 اساں اچٹی محبت دی خبر لکھن جو ڈیسوں نہیں
 کریسن لوک تنگ ساکوں مکر ویسوں منیسوں نہیں
 زمانہ بہوں مخالف ہے ایندے اگوں ایسوں نہیں
 ہے دل لایا وڈا اوکھا اے دلداری نہ سمجھے کوئی
 ایویں یاری نبھاؤں شائی ساڈی یاری نہ سمجھے کوئی

رباعیات

میڈے چن کوں زیورِ بگاہٹے سارے سوہٹے لگدے ہن
 رات کوں ایں اسمان تے جیویں تارے سوہٹے لگدے ہن
 بگل اچ بگانی اوکوں شانی ایویں سوہٹی لگدی ہے
 جیویں قوس قزح دے منظر پیارے سوہٹے لگدے ہن

وت نویں منصوبے ہن اچ وت رقب ہن بجاں
 ڈکھیاں نال مقابلے ڈیندائے ظالم لوک نکماں
 ایویں لگدے جیویں سوہٹاں یار کھسیندن شانی
 لیکن ساکن کھسن آلا اچ توٹی نہیں جماں

موسم اتوں خراب ہے ٹک پو اتھائیں نہ ونج
 اے ڈیکھ گاجاں گجیاں حالیں کتھائیں نہ ونج
 کنتے ویسیں جے آ ونجے طوفان راہ اتے
 ماحول پہوں خراب ہے کم سن ہیں نہیں نہ ونج

قطفے

پڈ حرام رہی نہ لکھ
 ساڈا حق اتھاں رکھ
 ساڈی اجرت چند ہزار
 آپ تاں گھنڈائیں لکھو لکھ

کڈاہیں تاں ساڈو توں آ گیا کر
 تے کھل دیں ہسدیں الا گیا کر
 رہا نہیں سگدا جے روندیاں کوں
 تاں نویں ڈکھ ڈے رُوا گیا کر

جے تئیں اتھ افغانی راہسن
 اے تئیں رولے شانی راہسن
 بم دھماکے تھیں ایویں
 مردے پاکستانی راہسن

ڈوہڑے

تیڈو شانی خان اچ خیرتاں ہے کیوں نین نماٹے رتے ہن
 تیکوں آکھیا ہئی کجھ ٹھار کے کھاتیں لپکے بھت جوتے ہن
 ساکوں الف توں لا کے یے توٹی تیڈی ہرہک پگال دے پتے ہن
 توں چنیں سکول اچ پڑھدا رنیں اسماں اوندے ایرے گھتے ہن

اسماں ڈھیر کریک دماغوں ہیں سٹ گھن دلبر توں ٹھیک ورت
 چنگاں ہوسیا شانی نال ساڈے نہ ٹھکیاں کر توں ٹھیک ورت
 ہنیں اونویں عقلوں گھٹ اصلوں بندہ چاٹدے ہر توں ٹھیک ورت
 چڑی جڈن وی ساکوں ساڈے تیڈاوسدا گھر توں ٹھیک ورت

اوندی اچٹی دل جو آدھی ہے اوکوں کیوں ہٹکیندن وڈ کے
 اوکوں گھر دے پاہروں وی ہن تیاں نہ نکلن ڈیندن وڈ کے
 ونجے انتے انتے ہک لحظہ لگ پگولن ویندن وڈ کے
 متاں ٹر گیا ہووے شانی دو آ پیرا چیندن وڈ کے

جیویں میں پریشان ہاں میں وانگوں پریشان تھیسیں تیکوں یاد آساں
یا کہندے کولوں پل ڈو پل مہمان تھیسیں تیکوں یاد آساں
چلو شانی دانیں کہیں پئے دا توں خان تھیسیں تیکوں یاد آساں
حالیں نہیں بجھدا معصوم چو ہیں پردھان تھیسیں تیکوں یاد آساں

چلو کوئی ڈر نہیں توں نہ الو آئے حسن دا شاہ ، میڈی نبھ ویسی
ایویں گم سم پٹھے نکل ویندن میڈے ٹھڈے ساہ ، میڈی نبھ ویسی
تیڈی سوچ اچ شانی بھل وینداں بس گھر داراہ ، میڈی نبھ ویسی
پہوں اوکھی نبھسی باجھ تیڈے پر بے پرواہ میڈی نبھ ویسی

کھل مسیں تھوڈے تے آندی ہے آ جھمیریں مار کے غم ویندن
تیڈے یاداں اڈ اڈ آندیاں ہن تیڈے یاداں دے پر جم ویندن
ہے عادت میڈیاں اکھیاں دی ہر شام کوں تھی پر نم ویندن
کل درد جہان دے چپ کر کے میڈے ہاں اچ شانی سم ویندن

ہک چھٹن چھٹن نہیں برباد کیتا بے درد اتوار وی نال ہئی
 رل نال سونوار تے منگل گئے انہاں کھیڈی دوغلی چال ہئی
 پدھ پدھ گھتیا پابندیاں وچ سٹی آٹ جوائی دی جال ہئی
 جمعرات تے جمعے شانی دی ڈتی سیج خوشی دی جال ہئی

آئے کوڑا کانواں اڈ وچ توں کیوں کوڑی کاں کاں لاہا ہندائیں
 تیڈی کاں کاں دل کوں نہیں بھاندی کیوں جکھدیں شور مچا ہندیں
 دل ہے غمگین جوائی کولوں کیہاں وسریاں یاد ڈیوا ہندائیں
 ایویں کوڑا کوڑ تے شانی کٹ توں چوریاں کھانوٹ آہندائیں

ایویں ہسدے وسدے رُس پوندیں تیڈے ڈھول انوکھے کم ہن
 ہتھ غیر دا پنٹاں کوئی غم نہیں ہے ایں توں ڈھیر ستم ہن
 میکوں شانی سیں بس چئیں ڈینھ دے ڈتے اٹ کھٹ درد صنم ہن
 اوں ڈینھ دے تارے بگٹ بگٹ کے ویندے اکثر راتیں دھم ہن

تیڈی تاگ اچ پٹھاں جلدی آہی ڈھل توں عزرائیل نہ کر
 نہ سامٹے شکل ڈراکلی بن کوئی سوچ وچار دلیل نہ کر
 نہ ڈے سکراتاں روز دیاں رد میڈی خاص اپیل نہ کر
 ہکے آنوٹ چھوڑ ڈے شانی دو یا روح کڈھ ڈھیر ذلیل نہ کر

میڈے پیار دی دولت کوں اچ تک پک دولت مند بند ماری پئے
 دل میڈا اوندے چک اچ ہے او بہوں پکے ڈند ماری پئے
 میڈے شانی ساہ دی ڈور اُتے پک ڈانور ہے تند ماری پئے
 میڈے پیار دے وچ کوئی رو لے نہیں ہک دشمن ہے گند ماری پئے

کر آنوٹ دی ہٹ دیر نہ لا کھا گئی ہم تیڈی چھک شانی
 تیڈے ناں دے میکوں طعنیاں دے نت آگدے ہن بھک شانی
 توں آسیں تاں انھاں اکھیاں دی لہہ ویسی ساری سک شانی
 نمی آدھی سال اتھائیں نک پو ہک رات ونچیں ہا نک شانی

دل موجھا ہا کل دیگر کوں ٹر پے ہیں ڈھول دے پاسے
 اوں ڈیکھ کے کنڈ چا کیتی ہے پگئے جیکوں ڈیکھن ہاسے
 اساں منگتے ہاسے درشن دے کوئی دولت منگدے ناسے
 نہیں شانی خان خیرات ڈتی ہتھوں بھن چھوڑے ہن کاسے

وڈے اوکھے ہیں ساڈا حال نہ پچھ ساکوں ڈیکھ کے بخت اقبال روندن
 ساکوں کال کریہہ ایں پھے مارے ترٹ پھٹ پگئے دردرسال روندن
 رُنی سنج داماں دی سنج ڈگری اساں آپ روندوں ساڈے پال روندن
 اساں شانی اوکھ نبھا گھنسون پر بگھ توں پا کروال روندن

وس پووے بدلا سانوٹ دا پے سنج داماں توں ڈیکھ تاں سہی
 سک لائے کھگل کریٹے پگئے رُل پگئے حیوان توں ڈیکھ تاں سہی
 پیا شانی مینہ کٹ سکدا ہے بے وس انسان توں ڈیکھ تاں سہی
 کھڑا وسدائیں وٹھیاں جھائیں تے ساڈا رب رحمن توں ڈیکھ تاں سہی

کیویں یارا جرڈن گھر کنئیں دے کیویں وسدن کنئیں ڈینھ ڈیکھ تاں سہی
 شاہین بلندی توں آ کے کیویں پھسدن کنئیں ڈینھ ڈیکھ تاں سہی
 تیڈے غم اچ شانی روواں تاں بندے ہسدن کنئیں ڈینھ ڈیکھ تاں سہی
 تیڈے اکھیاں میڈو ڈیکھن تے کوئی گسدن کنئیں ڈینھ ڈیکھ تاں سہی

میں رُل گئی کون نہیں کنئیں رولا ایویں سمجھو آپ کون میں رولے
 میں ڈس نہ سگدی ناں شانی ہک حسن دا شاہ ہئی چئیں رولے
 دل پیار دے نال اوں پچھیا ہے اڑی ڈس تاں سہی تیکوں کنئیں رولے
 میکوں روندیں روندیں کھل آ گئی نہ آکھ سگی چو تیں رولے

جے جیندیں یاد کریندا نہیں میں ویندا مر میکوں یاد کریں
 میں مر کے وی تیڈے کم آساں توں وعدہ کر میکوں یاد کریں
 آوی شانی اوکھ نہ عمراں بھر آوی اوکھ اگر میکوں یاد کریں
 بھن تروڑ قبر کون آ ویساں دل نال جیکر میکوں یاد کریں

مغروری رب کوں نہیں بھاندی ایڈے کیوں مغرور تھی گئے ہو
 تساں جتنے کل نزدیک ہاوے اچ اُتے دور تھی گئے ہو
 میڈو ڈیکھو سیں کوئی پگال کرو چپ چاپ حضور تھی گئے ہو
 خود شانی نال لڑائیاں وچ بے حد مشہور تھی گئے ہو

دل کیہاں آٹ ذلیل کیتی پیس ہر ویلے شر گھتی
 نہ پھکے مار اُہاہل نہ کر شے ڈیکھ توں ٹھڈی تتی
 توں شانی ڈیکھ اوقات اپنی ہے سانول سیں لکھ پتی
 پھس اوں جھاگئیں جتھوں لبھٹی نہیں تیکوں پیار وفا دی رتی

بے سمجھ ہامی نہی سمجھ میکوں میں چارا عشق دا چر پٹھاں
 ایں پاگل دل دی نہی منٹی ہن جیتی بازی ہر پٹھاں
 نم واقف عشق دے جو کھم توں غم نال میں جھولی بھر بیٹھاں
 میکوں شانی ہن آسُدھ پئی ہے جڈاں گھر برباد میں کر پٹھاں

پتہ لگ گئے ساکوں ڈھول تیڈی پئی جنیں جھاتے دل اڑدی ہے
 ہُن مکر نہیں توں گل دنیا پئی تیڈے ناں تے رڑدی ہے
 ڈس شانی ساکوں صاف نتاں ڈھل پوونٹی ہس گڑ بڑ دی ہے
 تیڈے گھر دے تھاں وی بھن ڈیسوں ساکوں کنیں کنیں ویلے چڑدی ہے

چن جنیں دی ٹیک تے توں کڈ داںیں تیڈی ہک ڈینھ چھوڑاے لُح ویسن
 تیڈی سنگت طور طریقے کوں او آپے ڈیکھ کے رن ویسن
 چھے آکھسیں شانی سچا ہئی جڈاں سارے چھوڑ کے بھج ویسن
 تیڈی آٹ پریت پلیساں میں جڈاں غم دے واچے ونج ویسن

ہوں زور ازمائے اُونیں آندا دل میڈی من ، کنیں پھل کیتن
 نہیں سمجھ آندی ونجاں کنتے میں کیتے کنیں بدظن ، کنیں پھل کیتن
 ہوں کھلدے ہسدے ڈینھ ساڈے پئے لنگھدے ہن ، کنیں پھل کیتن
 نہی ہک پل وسدا شانی توں اہج چھوڑ گئے چن ، کنیں پھل کیتن

جے خبر ہوندى چن چھوڑ ویسی نہ سکھ دیاں نیندراں سوندى ، کیوں اچ روندى
گھن ویسم درد وچھوڑے دا پئی دید کرڻ توں لوہندی ، کیوں اچ روندى
نس حال پُچھا میں رُل گئی دا میں ودی ہاں ڈھاندى پوندى ، کیوں اچ روندى
میڈے شانی لیکھ جو نہ ہر دے اچ نال پتل دے ہوندى ، کیوں اچ روندى

ہن تیڈے جیوڻ اوکھا ہے ڈس کیویں ڈھول میں جسیاں ، تیڈی تھسیاں
توں چھوڑ کے میکوں کچ نہ ونج میں نال تیڈے پر نیساں ، تیڈی تھسیاں
توٹے شہر بھجھور دی ملکہ ہاں تیڈی ہانی میں سڈ ویساں ، تیڈی تھسیاں
میں ونجئے شانی نال تیڈے توٹے فلسے وانگ گھلیساں ، تیڈی تھسیاں

اوندى سوچ ہے ویری نانگ وانگوں میڈے پیار کوں ماری ڈنگ راہندائے
ہر ڳالھ تے اوندے رولے ہن ایویں کیتی شانی تنگ راہندائے
میکوں رولن کیتے رب چاٹے او چُچھدا کیکڻ ڈھنگ راہندائے
میں پیار کوں نواں رنگ ڈینداں او گھتی رنگ اچ بھنگ راہندائے

دل سوچ سمجھ کے فیصلہ کر تیکوں آکھیا ہم کئی واری
 بہوں ڈھیر ذلیل خوار تھیسیں دل کملی درداں ماری
 تھک پوسیں توں نہ چا سگسیں پنڈ ہجر فراق دی بھاری
 جیندی خاطر شانی رُل موئی ہس اوندی تھئی نہیں پپلی گاری

چیڑھی ہر پل غم اچ روندی ہے اوں رُل بگئی اکھ دانیر ہاں میں
 بیا راہ کولوں بے راہ تھی کے کہیں اوجھڑ دا راہ گیر ہاں میں
 جیکوں کوئی نہیں پڑھ کے سمجھ سگا او بے تگی تحریر ہاں میں
 جتھاں ظلماں دی بھرمار ہے اچ بس شانی او کشمیر ہاں میں

جیکوں ہر درتے دھتکارا گئے اوں رول فقیر دی جھل ہاں میں
 جیکوں ٹکے سیر نہیں کوئی گھندا او شانی شئے بے مل ہاں میں
 چیڑھا مدت کولوں ویران پیائے اوں گلشن دی بلبل ہاں میں
 ہے معافی جیندی بہوں اوکھی اوں عاصی دی ہک بھل ہاں میں

اچ روح بے چین ہے وت میڈا وت رُس گئے یار کھوکا
 اوں پیار پریت دا غیراں کوں کیتا ہے اقرار کھوکا
 ایں غم کولوں غمگین ہاں میں دل ہے بیمار کھوکا
 تہوں شانی پٹھا روندنا ہاں میں زارو زار کھوکا

گھتی پکی سوں ہس نہیں آندا کھڑے نال رقیب دے رٹا
 کم بخت کنیں ہوسن پھل کیتے دل گینس یکدم پٹا
 اوندے نال میڈے سے دشمن ہن میں ہک ہاں سیت دا سٹا
 اچ او وی کھلدن شانی تے جیکوں اچ تیں ماء نہیں چٹا

راہندے یار دے سرتے ہر ویلے کیڈا نیک نصیب ہے بوچھن
 میڈے یار کوں ناز نوازاں دی ڈتی آ ترتیب ہے بوچھن
 بیا کوئی وی نہیں نزدیک اوندے ہک ڈھیر قریب ہے بوچھن
 نہیں ڈیکھن ڈیندا شانی کوں میڈا سخت رقیب ہے بوچھن

ایں زندگی دی نہیں لوڑھ میکوں جیڑھی ہر پل پئی تڑپھاوے
 دل مونجھا راہندے ہر ویلے نہ کوئی شے دل کوں بھاوے
 اے جیوٹ کیرھا جیوٹ ہے بندہ رو رو وقت نبھاوے
 چا شانی کوں رب یار ملا یا موت دا قاصد آوے

اے روز دے لارے چنگے نہیں اہج رکھ چا پت ، ول نہ آسوں
 جند بگل بگئی تیڈے لاریاں تے مل بگئی ہے مت ، ول نہ آسوں
 اہج ہا کر چا یا نہ کر چا تیڈے درتے وت ، ول نہ آسوں
 یا شانی روز دی ڈنگ ڈنگ توں سٹ سراج گھت ، ول نہ آسوں

آکھا شاہ شبیر ہے کربل کوں نانے دی لاہج رکھیاں
 اتھاں قاسم تے علی اکبر جھائیں اہج بنرے لال میں ڈیساں
 ڈیساں شانی میں معصوم اصغر میں صبر دے نال نبھیاں
 توٹے ظالم سر کر قلم ڈیوے میں دین اسلام بچیاں

میڈا ویر اکبر اہج آ ویسی جاں خیر دی دیگر ڈھلی
 چن ستویں دے کر وعدے گئے ہاں پٹھی رستے ملی
 میں ہر راگیر توں پچھدی ہاں جیڑھا آ لنگھدے ایس بگلی
 دِن ویر دے شانی مر ویساں صنرا بیمار ہکلی

محبوب مٹھا جڈاں فرش تے آئے او بختاں والی رات اے
 تھیا روشن ہئی گھر آمنہ دا تھئی رحمت دی برسات اے
 اوندے نوری نور تجلے ہن پڑھی حوراں رل صلوات اے
 جیندے کیتے شانی زمن بٹے او خاص حضور دی ذات اے

آیا سانوٹ پر او نہیں آیا وت درد ہجر دے مچ گئے
 کیتے وعدے اوندے نہ پھلسن میڈے لوں لوں دے وچ رچ گئے
 نہی سوچا چھوڑ کے ٹر ویسی میکوں چھوڑ او سچی سچ گئے
 توٹے مر گئے شانی نس پچھیا ڈیکھاں مر گیا ہے یا بچ گئے

آئے عزرائیلا حوصلہ کر پہہ میکیوں یار سڈاؤنٹ ڈے
 تنگ پہلے وی ہاں جیونٹ توں بس یار میڈے کوں آونٹ ڈے
 ہک منت لا میں اچوے تے میکیوں رھڑا یار مناونٹ ڈے
 کڈھ بیشک ساہ میں شانی دا پر یار کوں بگل تاں لاونٹ ڈے

ول موسم آئے وت سانوٹ دا آکھے ڈھول ضرور میں آساں
 راہ ڈیدھا پٹھاں ایں کیتے محبوب دے پیریں ڈھاساں
 سوھٹاں دلبر چے تیئیں نہ آسی نہ کئی شے پیساں کھاساں
 میڈے شانی ڈکھڑے تاں ٹلسن جاں نال ماہی دے باہساں

آ سانوٹ گئے او نہیں آیا کیوں وعدے یار بھلا گئے
 اکھیں تھکیاں مکیاں راہ ڈیدھیں او رستے بے بدلا گئے
 اللہ چاٹے کیڑھے جرماں دی میکیوں ڈے اہج یار سزا گئے
 کئی سُدھ نہیں غیر دے آکھے کیوں او دل شانی توں چا گئے

بھانویں جھٹکاں ڈے یا مار مکا دلدار ضم ، اُف نہیں کرنی
 تیکوں کھلی چھوٹ ہے چن ماہی ڈے جتنے غم ، اُف نہیں کرنی
 توٹے ہلدی بھوچ سٹ میکوں تیکوں آکھیا ہم ، اُف نہیں کرنی
 بس شانی مکدی ڳالھ کراں توٹے نکلے دم ، اُف نہیں کرنی

ہر ویلے ساڈا جنگ ہوندے ڈیدھا لوک تماشا یکا ہے
 میں اوں کٹن ودا تھکا ہاں او میکٹن ودا تھکا ہے
 او ٹردے نال رقیباں دے اوکوں کئی واری میں ڈکا ہے
 اوکوں شانی میں وی پہوں ہٹکم بھلا او وی ضدول پکا ہے

جیویں میں اُچڑاں ہر پل روندان ایویں رو ڈکھلا دل جانی
 تیڈی سک دے سیک سڑیہہ دے وچ کر پٹھاں ختم جوانی
 تیں ڈھول وفا وی نہیں کیتی کیتی گھر دی ہم دریانی
 ول آٹ پچھائیں ہا رووٹن دا میں توں ہوندا توں شانی

لکھ ہوون حسن دے شہزادے میڈے یار دا نہیں کوئی ثانی
 اوکوں ڈیکھ کے دل تھی خوش ویندائے ودھ ویندی ہے زندگانی
 کئی داغ نہیں میڈے یار دے وچ ہے داغی چن اسمانی
 اوکوں ڈیکھ کے پکھڑوں ڈھہہ پوندن جتھ نظر آوے چن شانی

توں سوچ تاں سہی تیکوں یاد ہوسی تیڈی خاطر امن ونجائے ہاسے
 بہوں بھوگن بھوگ اوڑے جھنیں کیتے قیمتی وقت ازانے ہاسے
 تیڈے ناں دے نال عقیدت ہئی تیڈے ناں دے ورد پکائے ہاسے
 توں وت وی شانی نہیں پکرا توٹے تارے تروڑ گھن آئے ہاسے

تیں ڈتن درد ہزاراں چن ہسے پالی لُح اسماں لالچی نہیں
 توں ڈیکھ کے دولت غیراں دی ہیں پوندا بھج اسماں لالچی نہیں
 اسماں نہیں چھوڑ اساکوں راہواں وچ بگنیں چھوڑی اج اسماں لالچی نہیں
 پتہ لگ گئے شانی خان تیڈا ہیں لالچی رچ ، اسماں لالچی نہیں

چماں ہر ہک یار ادا تیڈی تیڈے منہ چوں کندی گالھ چماں
 چماں خاک میں تیڈے پیراں دی تیڈے دردی میں درساں چماں
 چماں ہر شے تیڈے ہتھاں دی میں ڈھیر عقیدت نال چماں
 چماں شانی تیکوں رچ رچ کے تیڈے پلکاں دی پٹیاں چماں

جڈاں کیندا شانی آپت اچ میں پیار ڈیدھاں توں یاد آنداں
 آندی سانوٹ رت اچ کونجاں دی کوئی ڈار ڈیدھاں توں یاد آنداں
 یا کہیں محبوب محبت دی میں مسکار ڈیدھاں توں یاد آنداں
 جے ہتھ اچ ہتھ پاڑدے ہوئے ڈو یار ڈیدھاں توں یاد آنداں

وت آگئی ہے رت سانوٹ دی وت کنیں دے یار منیسن ، کئی نکھر یسن
 وت کیندے کولوں بچٹی ہوسن وت کئی شودے ترسیسن ، کئی جھٹلیسن
 وت کیندے گھر آباد ہوسن وت کیندے گھر اچھ یسن ، کئی تر پھیسن
 وت شانی لوک لڈتج ویسن وت جندرے آٹھ مر یسن ، بے تر تھیسن

توں ہر پل یار جدائیاں ڈے متاں ہووی بھل اساں عادی ہیں
 توں خوش وس نال رقیباں دے ساڈے نال نہ جل ، اساں عادی ہیں
 توں نخرے ناز ڈکھا بے شک ، غم ڈکھ ڈے گل ، اساں عادی ہیں
 چیرھے تیڈے حال ہن شانی سنیں تیں ونجٹے رل ، اساں عادی ہیں

توں بے شک اپنی ضد تے رہ جیویں دل آکھی ودا کر ماہی
 میڈے اچون پچڑن دے جگ تے ودا ہوکے ڈے در در ماہی
 چیرھے ناز تے نخرے کر باہندا نیں ارمان ہے کوئی زر ماہی
 تیکوں حاصل شانی کرٹاں ہے توٹے وپچٹاں پوسی گھر ماہی

وت ہار سنگھار تے ڈک تیڈے ، ہن سوہٹا چن ، اللہ خیر کرے
 میکوں چنتا ہے نہ نظر لگی ہووی چھوٹا سن ، اللہ خیر کرے
 تیڈے ناز انداز ہن دکھڑے جھیں ہنی دکھڑے ون ، اللہ خیر کرے
 تیڈے شانی پر پرواز دے نہیں پر کھڑسیں بھن ، اللہ خیر کرے

اچ و ت سٹھ یار بلھائی پٹھے اچ و ت ہے سنیں دا سڈا
 اوندے پاسوں شہر دا قاضی ہے اوندے پاسوں شہر دا وڈا
 او آدھن شانی چھوڑا کیوں ایہو گھستی پئے ہن پھڈا
 میں چھوڑنا تاں کنیں حال وی نہیں توٹے بگیم شہروں لڈا

بگنیں وعدے کر کجھ رب توں ڈراچ و ت دلبر، توں نہیں آیا
 نانویں آندا گر سدھی گالھ چا کر کیتو یار فخر، توں نہیں آیا
 ویسی شانی مر تیڈا یار ہجر گئے ساڑ اندر، توں نہیں آیا
 بگئی قسمت ہر ڈینھ رات جگر رہ کھلا در، توں نہیں آیا

میں دلبر تیکن تھوڑا ہاں میڈے نال نہ رولے گھت میاں
 و ت غرض تیکوں گھن آئی ہے کئی آئیں تاڑ و لاکا و ت میاں
 اوہو میں ہاں تے اوہا غربت ہے ہاں باکروال تے جت میاں
 چلو رونیں شانی تیڈا ہاں تھیوے تیڈا گھاٹا بھت میاں

اڑی سینگی ہٹن ہر حال دے وچ اوندہ ہر ہک کھاتہ گل کرٹے
 نہ درتوں دھکے ڈیسی ول نہ اوں میکوں جُل جُل کرٹے
 اوندے بچٹاں تے میڈے دشمنٹاں دا اے کھاتہ اکثر گل کرٹے
 کوئی اتجھاں پیر فقیر ڈسا ہن شانی خان تے پھل کرٹے

ساڈے نال نہ رل نہ وقت ونچا اساں چن دلدار نکمے ہیں
 کھا کھا کے دھکڑے پیار دے وچ تھی گئے بیکار نکمے ہیں
 پیا حال توں شانی کے پچھدائیں تیکوں آکھے یار نکمے ہیں
 اساں یار نکمیاں بندیاں دے نہیں گئی کم کار نکمے ہیں

پہوں سخت کرخت ہے یار میڈا اوندی سخت الاوٹ عادت ہے
 سجھ ابھرٹ توں ول لاہندے تک میکوں روز رواوٹ عادت ہے
 پل پیار دے نال الیندائیں اوندی رُس رُس باہوٹ عادت ہے
 اوہیں شانی میڈی رو رو کے اوکوں روز مناوٹ عادت ہے

میڈا انگ انگ اوں ڈیئہ خوش ہوسی جڈاں خوش تھی عید منیساں میں
 ڈیئہ ہجر فراق دے ٹل ویسن نہ غم دے گیت لکھیساں میں
 مک درداں ماندا پنہ ویسی کئی سکھ دا لحظہ پیساں میں
 جے شانی عید تے نہ ملیا وت ظاہر ہے مر ویساں میں

تیڈی سانول مونجھ مکا بگئی ہے سک خون گیا ہم ہاں دا
 ہٹن چہرہ پیلا پھک تھی گئے ڈکھ اندر ہے ورھیاں دا
 بندے کھلدے ہن میڈی حالت تے نہیں بکھدے حال دلاں دا
 بن تیڈے شانی کیا جیوٹ ودا جیندا ہاں میں ناں دا

دبّ قاصد آکھیں دلبر کوں ودریں کیڑھی ڳالھ توں رُٹھا
 وت کنیں تیکوں ہے چوچنی لئی وت کوٹ ہے ویری اٹھا
 آ حال تاں چا دبّ شانی دا پئے بن کاتی دے گٹھا
 تیں چئیں ڈیئہ دا چن مکھ موڑے تھئے بخت تڈاں دا پٹھا

وہج اڈ پو کاناواں دلبر دو گھدی آویں واپس ولدی
 پہلے ادب دے نال سلام کریں وت ڳال کریں توں تھلدی
 اوکوں آکھیں تترے صحرا وچ پئی جنڈری سیک توں جلدی
 آ خان پنل پچھ شانی توں تیڈو روز ہاں قاصد گھلدی

نہ بھل توں انھاں سوھٹیاں تے کر کوڑے قول اقرار ویندن
 اے پی پی خون غریباں دا جھا جھاتے کر نروار ویندن
 اے مطلب توٹی تیڈے ہن پچھے ہر کنیں دے بٹ یار ویندن
 توٹے جگر دا خون پلا شانی ڈے ہاں دی آخر مار ویندن

ایں عید تے میکوں چھوڑ گئے ڈیکھاں اگلی عید تے کیا تھیندائے
 ڈیکھاں نال رقیب دے وسدا ہے یا میڈا یار ولا تھیندائے
 میڈے پیار دے راہ تے ٹردا ہے یا میڈے کول جدا تھیندائے
 ہاں ساڑن کیتے شانی دا وہج غیر دے سینے ٹھا تھیندائے

میکوں روندنا چھوڑ کے چن دلبر توں یار کچھے پچھتا ہا ہسین
 اچ ٹردائیں جیندی ہانہہ نپ کے کل اوکٹن ڈھیری چا ہا ہسین
 تیکوں میں وانگوں نہ کئی لہسی ایویں در در دکھڑے کھا ہا ہسین
 وت شانی دے کل پو ہے تے ہتھ جوڑ کے روندنا آ ہا ہسین

ہٹن بس کر ڈھول رسیماں دی گیا مک ہے ظلم دا پنال
 ہر پاسوں طعنہ ٹھک لگدائے ہک تپڈے ناں دا چنال
 نہ پیار میڈا بدنام کریں نہ پاڑیں پیار دا پنال
 کیڈا شانی عقل دناہ ہامی کر چھوڑئی یار لونا

شالا کال پووے انھاں سوھٹیاں تے دل لاکے پچھے ہٹ ویندن
 اے شانی بہوں بے درد ہوندن لٹ پٹ کے رونداسٹ ویندن
 کر ساڈے کھیسے چھ وانگوں اے اپٹے پوجھے ڈٹ ویندن
 یا عادت کٹن مجبور ہوندن یا سمجھ اساکوں چٹ ویندن

ساکوں در در غربت رول ڈتے ودے صبر دے نال نبھیندے ہیں
ہے ڈھیر گناہ رب رنج تھیںسی جے آپ کوں آپ مریندے ہیں
ساڈی جندڑی داتے لگ گئی ہے کئی سوچاں روز سچیندے ہیں
بکھ تَس دی خاطر شانی سنیں ودے اپٹے پال وچیندے ہیں

چڈاں عید دا چن آ چڑھدا ہے آ ویندن درد الم سارے
میڈی من دی تار حویلی دو دھرک پوندن سول ستم سارے
ہاں مٹھ دے وچ آ ویندا ہے نہ جان چھڑیندن غم سارے
میڈی عید نہیں لکھی قسمت وچ ہن شانی رب دے کم سارے

میکوں سینگیاں آ ڈتی یاد ڈیوا اٹھی عید منا، اڑی عید ہے اہج
نہ ہاں کوں لا نہ مونجھ رچا ساڈے نال آلا، اڑی عید ہے اہج
نویں کپڑے پا آ پینگھ رسا کوئی آکھسی کیا، اڑی عید ہے اہج
کرے خیر خدا ویسی شانی آ نہ روگرا، اڑی عید ہے اہج

پتہ ہم اہج عید سعید ہے پر اوندی دید تھیوے تاں عید کراں
 او آوے یا اوندے آوٹ دی اُمید تھیوے تاں عید کراں
 ہے کچ پک اوندے آوٹ دا تر دید تھیوے تاں عید کراں
 کوئی عید منائی نہیں میں شانی میڈی عید تھیوے تاں عید کراں

کچھ سوچ ذرا بے دید نہ بٹ دیدار کرا اہج کل ماہی
 چیڑھے حسن تے شاتی ماٹ ہوی ایہو ہک ڈینھ ویسیا ڈھل ماہی
 میڈی سنوری ستری سچ اُتے ایویں گھت نہ توں تھر تھل ماہی
 نہیں سمجھا توں سمجھا سمجھا میڈی عمراں بگی ہے بگل ماہی

کئی اوجھڑ مار کے آئے ہیں سیں اساں تیڈو پیدل چل کے
 تیڈی ذات دے پہوں تھورائیت ہوسوں ایہا عید منا چارل کے
 تیکوں کیا علم ہے تیڈے در توٹی کئی دھکڑے آئے ہیں جھل کے
 نہیں ویندے شاتی پئے راہسوں تیڈی یار مہاڑی مل کے

آئے عشق توں میکٹن کیا چاہندیں میڈی کیوں نہیں ڳالھ منیندا
 میڈے گھر اچ نوی ککھ چھوڑا و دیں در در تے پنویندا
 میڈا تن من دهن برباد کیتی میڈی کیوں نہیں جان چھڑیندا
 جے وس ہوندا میں شائی دے تیکوں ہتھ قضائی دے ڈیندا

آئے عشق میں یار غریب جو ہاں تہوں ڈیندائیں ہاں دیاں ماراں
 ونج ڳول توں دولت مند کوئی جیندے ہون بنگلے کاراں
 میڈی زر جائیداد وی اڈ پٹ ڳئی کیوں بنگلے یار اُساراں
 نہیں شائی دوش ایں قسمت تے میڈی لگ کیتی ہے یاراں

کیوں کنڈ کر کے نت لنگھ ویندائیں نہ ایڈا سخت ستایا کر
 اے ٹھیک ہے توں بہوں سوھٹاں ہیں پر دل نہ یار ڈکھایا کر
 نت غیراں کن توں ونج باہندیں کڈاں میں غریب دو آیا کر
 نت ہار سنگھار توں کر شائی میڈے صبر کوں نہ ازمایا کر

ڳا وڻ

میکوں ڏڙے کے درد ہجر ، وے اچاں پیا توں رسدائیں
کچھ خوف خدا دا کر ، وے اچاں پیاں توں رسدائیں
پہوں کیتیاں بے پروائیاں تائیں ، میکوں ڏتیاں یار جدائیاں تئیں
میڏی روندیاں گزری عمر ، وے اچاں پیاں توں رسدائیں
ہن کوڙے تئیں اتبار ڏتے ، میکوں لارے وارو وار ڏتے
تھیوں غیراں دا دلبر ، وے اچاں پیا توں رسدائیں
میں خیش قبیلہ یار بھلائے ، میں کن پڙوائے کئی ولس وڻائے
میکوں رولیا تیں در در ، وے اچاں پیاں توں رسدائیں
چویں کر ڳنہیں توں دلبر جانی ، ایویں پیار اچ ہوندا نہیں شانی
سُج کر کے میڏا گھر ، وے اچاں پیا توں رسدائیں

ڳاوڻ

هو هو تے اڏياں کونجاں وڻج لتھياں نيڙے
 کيوں دل تائين چائے ٻن ساکڻ کيوں لاڳئين جھيرے
 ذمے جرم تاں ساڙے لا وڻج

هو هو تے اڏياں کونجاں وڻج لتھياں گھاتے
 کر ڏھول ودا توں چيويں اساں رکھياں خدا تے
 رلے غير دے خوشياں منا وڻج

هو هو تے اڏياں کونجاں وڻج لتھياں ٻئي جھا
 تائين ڏھول دي ڳول اڇ پھر پھر نم چھوڙي کئي جھا
 آ مکھڙا يار ڏکھا وڻج

هو هو تے اڏياں کونجاں ، وڻج لتھياں چھا تے
 ٻئي سکھ دياں نندراں کيتياں سر رکھ ميڙے هاں تے
 کر ياد او ويلا آ وڻج

هو هو تے اڏياں کونجاں ، وڻج لتھياں من تے
 هُن مار نه چيڪاں شائي لت رکھ کے کھڻ تے
 ڏکھ صبر دے نال نبھا وڻج

ترانہ

جیوے پاکستان اساڈا جیوے پاکستان
 ایندے اُتوں جان ہے ساڈی لکھ واری قربان
 ہک بے سانگھے پیار محبت راہوے ہر دم قائم
 سارے رل مل ہک مک تھیوو رہبر دا فرمان
 گل گلزار ہن گلشن ایندے سوہنے سوہنے وٹ
 خیبر تے پنجاب ہے بھانویں سندھ بلوچستان
 ایں دھرتی دی مٹی وی ہے سونا ساڈے کاٹ
 خوش راہون ایں دھرتی دے نت پڈھڑے پال جوان
 شانی خان دامانی ساڈی اے ہے دل دی ٹیک
 ایہوتاں ہے سب کجھ ساڈا اے ہے ساڈی شان